

20/2012

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

„... o nic se nestrachuj.

Všechno pomíjí, ale Bůh se nemění.

Trpělivost dosáhne všeho.

Máš-li v srdci Boha, nic ti nechybí.“

svatá Terezie z Avily

Obsah:

Obsah: dvacáté číslo

- 3 Kdo ví?
- 4 Přes Pardubice, Brno a Prahu do nebe (bl. Zdenka Schelingová)
- 11 „On, Ježíš, vždy stál při mně“
- 13 Věděla, kde čerpat sílu
- 14 Meditace sestry Zdenky
- 15 Peklo proměněné v nebe
- 16 Boží prozřetelnost
- 20 Jak se účastnit Eucharistie?
- 25 Zoufalá situace?
- 26 Cyril a Metoděj – jak překonat beznadějí!
- 31 Koho Pán Bůh miluje, toho křížem navštěvuje
- 32 Víme, že nás zabijete, protože jsme katolíci a řeholníci
- 36 Misijní růže
- 38 Irák: Jasně pojmenovat a jednat
- 40 Ze základních principů nelze slevit
- 42 Posilovat vůli a hledat, co chce Bůh
- 45 Andělé
- 47 Krásný žebřák
- 48 Čistota úmyslu
- 50 Každodenní evangelizace pro každodenní katolíky
- 53 Zodpovědnost, nezištnost a prosperita
- 54 Společně chránit přirozené hodnoty
- 56 Na koloběžce do Madridu
- 58 Děvčátko a Námán ze Sýrie
- 60 Vděčnost
- 61 Když se zlé stane dobrým
- 63 Společenství čistých srdcí

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
20/2012, VI. ročník, vydáno 22. ledna 2012

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček OMI, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis Milujte se!, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zaslání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis **Milujte se!** je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sestry Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné v svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Petra Kučerová

Milovaní čtenáři!

Tímto dvacátým číslem vstupuje časopis *Milujte se!* do šestého ročníku. Moje babička mi říkávala: „Dobré děkování je nových darů vyprošování.“ Učila nás děkovat a tímto rčením nám chtěla připomenout, že děkovat je nejen slušnost, ale také prozíravost: když nebereme věci, které dostáváme, jako samozřejmost, ale dokážeme za ně poděkovat, Bůh i lidé nám rádi v budoucnu opět projeví svou štědrost.

Také já bych chtěl za těch dvacet čísel (celkem 623 000 výtisků), která mohla dosud vyjít, poděkovat. Na prvním místě Pánu Bohu. Neboť to, že časopis *Milujte se!* pravidelně vychází, považuji za zázrak, ve který jsem sám dlouho nevěřil – čekal jsem, že se podaří sem tam vydat nepravidelně nějaké číslo, nejlíc tak dvě do roka... (viz článek v *Milujte se!* 6/2008 str. 63 – on-line v archivu všech dosud vyšlých čísel na www.milujte.se).

Dík patří i všem, kteří se na jeho vydávání nezištně podílejí. Členům redakční rady (P. Tomáši Vyhnálkovi OMI, který organizoval rozběh časopisu a byl šéfredaktorem pro první dvě čísla, P. Markovi Dundovi, který je také koordinátorem časopisu a rok byl i jeho šéfredaktorem, a P. Josefovi Havelkovi) i všem spolupracovníkům redakce, autorům, překladatelům, fotografům, distributorům, propagátorům... Jde o stovky lidí, kteří vše dělají „za Pán Bůh zaplat“. Kéž jim to tedy sám Pán Bůh bohatě odplatí! Sám za sebe musím říci, že často vnímám, jak bohatě Pán Bůh odplácí. A upřímně Pán Bůh zaplat také vám všem, kteří časopis duchovně i materiálně podporujete. Za vás a na vaše úmysly sloužím každý měsíc mši svatou.

V Kristu P. Pavel Zahradníček OMI

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20,- Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Štěstí? Smůla?

Kdo ví...

Foto: Flickr, AaverageJoe (CC BY-NC-ND 2.0)

Slyšel jsem vyprávět starý příběh z Východu:

Ve vesnici žil člověk, který měl jen jediného syna a jednoho koně. S jeho pomocí obdělával políčko a získával obživu pro syna. Jednoho dne se kůň ztratil – utekl do hor. Přišli sousedé a začali ho litovat: „Taková smůla! Co teď budeš dělat?“ Muž jen pokýval hlavou a překvapeným sousedům řekl: „Smůla? Štěstí? Kdo ví...“

Kůň, který utekl, potkal v horách sedm divokých koní. Přidali se k němu a on, když dostal hlad, je přivedl s sebou do vesnice ke svému majiteli. Rázem se ten člověk stal jedním z nejbohatších ve vsi. Nyní měl osm koní – víc než kdokoliv jiný! Sousedé závistivě pokukovali po jeho bohatství a vzdychali: „Takové štěstí!“ Muž jen pokýval hlavou a řekl: „Štěstí? Smůla? Kdo ví...“

Jeho syn začal ty krásné divoké koně krotit a cvičit. Jeden z nich ho shodil

Křesťan sice také nechápe všechny souvislosti, ale ví to nejdůležitější.

na zem a on se škarově zranil – utrpěl řadu vážných zlomenin. V bolestech a v horečce nyní ležel doma a otec o něj pečoval. Nebylo jisté, zda svá zranění přežije. Sousedé je chodili navštěvovat a se slzami v očích říkali: „Takové neštěstí, taková smůla!“ Muž znovu odpověděl pouze čtyřmi slovy: „Smůla? Štěstí? Kdo ví...“

Za čas přišli do vesnice verbíři. Všechny mladé muže odvedli do války – většina z nich se již z bojů nikdy domů nevrátila... Jen toho zraněného syna ležícího se zlamanýma nohama neodvedli.

„Takové štěstí!“ záviděli všichni sousedé. A muž odpověděl znovu jen to své: „Štěstí? Smůla? Kdo ví...“

...

Autor příběhu asi nebyl křesťanem. „Štěstí? Smůla? Kdo ví...“, ptá se ten, kdo neví, že Bůh je milující Otec, kterému záleží na každém z jeho dětí – i na tom zdánlivě nejposlednějším a nezapomenutějším.

Křesťan ví! Ví, že v Božích rukou jsou jak velké události dějin, tak i drobné příhody našeho osobního života (viz článek *Boží prozřetelnost* na str. 16 tohoto čísla). Křesťan sice také nechápe všechny souvislosti, ale ví to nejdůležitější: že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobremu (1 Kor 8,28). Ví to podstatné.

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Přes Pardubice, Brno **do nebe** a Prahu

Přestože většinu života prožila blahoslavená Zdenka na Slovensku, můžeme vytušit, že právě vynucený pobyt v českých komunistických věznicích jí přinesl chvíle, které byly v jejím růstu ke svatosti velmi důležité. Představovaly sice velmi těžkou zkoušku, ale ona v ní skvěle obstála. Slováci se k ní hlásí jako ke „své“ první blahoslavené, ale stejně tak se k ní můžeme hlásit i v Čechách a na Moravě – vždyť i zde v Pardubicích, Brně a Praze se v utrpení osvědčila její hrdinská láska a nezlomná věrnost Kristu a Církvi.

Foto: 5x archiv SCSC

Do nemocnice, kde Zdenka od svých pětadvaceti let pracovala, dopravovali na začátku padesátých let i lidi z vyšetřovací vazby.

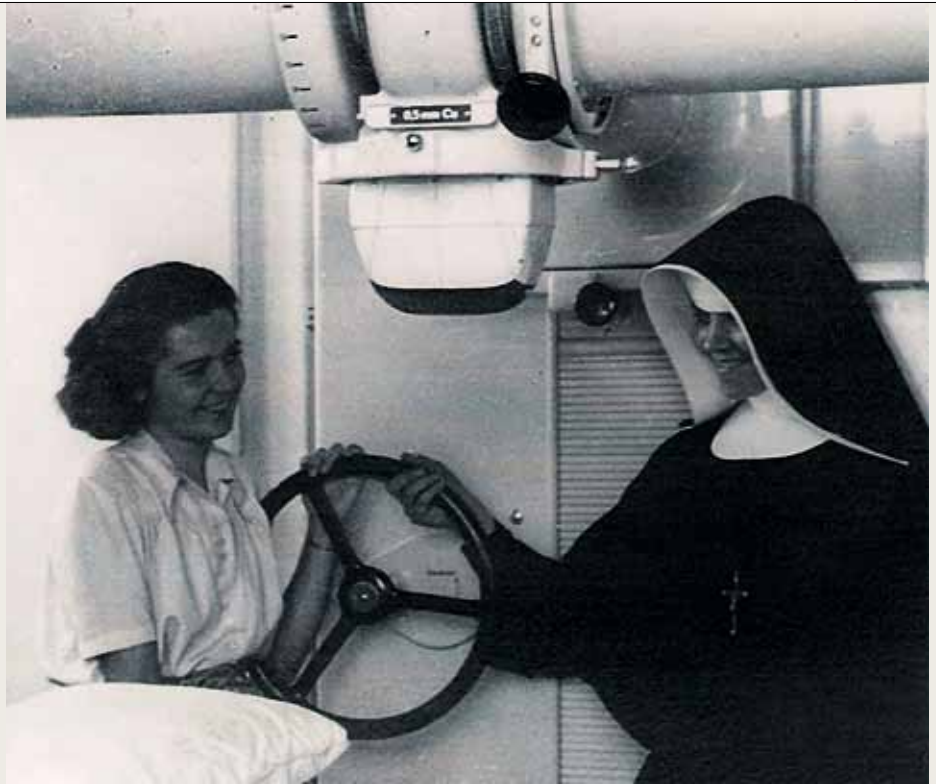
Velmi nebezpečný vězeň

Do fakultní nemocnice v Bratislavě, kde mladá řeholnice sestra Zdenka od svých pětadvaceti let pracovala, dopravovali na začátku padesátých let i vězně a lidi z vyšetřovací vazby. Přivezli také muže v žalostném stavu – trpěl halucinacemi, měl narušený spánek a zotavoval se z otřesu mozku. Střídali se u něj dozorcí, kteří ho ve dne v noci hlídali. Vše nasvědčovalo tomu, že jde o někoho velmi nebezpečného.

Zdenka se začala starat i o něho. Snažila se mu co nejvíc pomoci – viděla trpícího člověka a to pro ni vždy bylo výzvou pomáhat, jak jen může. V tu chvíli ještě netušila, že se v podobném stavu bude už brzy nacházet i ona sama.

Zločinec? Nevinná oběť!

Její snaha pomoci tomuto pacientovi-vězni ještě vzrostla, když zjistila, že jde o kněze. Zdenka si kněží vždy velmi vážila, a když mohla některému pomoci,

Sestra Zdenka na pracovišti rentgenologického oddělení Státní nemocnice v Bratislavě (asi 1946–1948)

byla vždy připravena podstoupit jakoukoli oběť. Sedávala často u pacienta, natírala mu mastmi rány, vyměňovala obvazy a přinášela jídlo, aby nabral co nejvíce sil. Tušila, že trpí pro něco, co souvisí s jeho kněžským posláním.

Jakmile se pacient trochu zotavil a překonal kritický stav, dověděla se od něj víc. Byl to P. ThDr. Štefan Košťal. Zachránil člověka, po kterém šla tajná komunistická policie – Státní bezpečnost (StB). Pomohl

mu při útěku do zahraničí. Když otce Štefana zatýkali, řekli mu estébáci plni nenávisti: „Toho, co utekl, jsme už měli skoro na provaze. Teď budeš místo něho viset ty!“ Vyšetřovatelé StB ho navíc podezřivali, že je tajně vysvěceným biskupem... A tak si na něm soudruzi „dali záležet“.

Odvážné rozhodnutí

Stav dobitého otce Štefana Košťala se postupně zlepšil – snad i díky péči >

To, co následovalo, bylo hrozné, ale sestřička věděla, že svého činu nelituje a že by knězi pomohla zase.

Snímky z archivu tajné policie – StB: Sestra Zdenka jen několik hodin po zatčení

„Často jsem přemýšlela, jak bych se Ježíšovi vždy víc a více odevzdala... To byla odjakživa moje první myšlenka při probuzení. S jakou radostí jsem mu hned zrána odevzdávala svou vůli...“

blahoslavená Zdenka

Krivá, rodiště blahoslavené Zdenky Schelingové

*... zvlášť maminky
prosily Pána
Boha, aby někomu
z jejich dětí dopřál
milost povolání.*

sestry Zdenky. Příslušník StB Štefan Hrdlice, který kněze v nemocnici hlídal, se v úterý 19. února 1952 před sestrou Zdenkou prořekl: „Zítřka ho budeme odvázet...“ a naznačil, že může skončit na Sibiři a tam být popraven.

Tohle Zdenka nechtěla a nemohla připustit. Estébák, aniž by cokoliv tušil, spustil stavidla následujících událostí. Zdenka se dověděla informaci, která ji nenechala klidnou. Bleskově vše promyslela a připravila. Nebála se nebezpečí – ani toho, že možná bude muset nést i drsné důsledky svého činu. Vždyť šlo o kněze!

Riskantní akce neohrožené sestřičky

Večer příslušníkovi StB Štefanovi Hrdlicovi, který kněze hlídal, uvařila čaj.

Rodný dům sestry Zdenky (vlevo)

A dala do něj pořádnou dávku uspávacího prášku. Hrdlica si čaj vzal, vypil a hned tvrdě usnul. A spal a spal...

„Karolko, běžte se, prosím, podívat, zda je čistý vzduch,“ poprosila Zdenka jednoho z pacientů – Karola Kováče. V nemocnici byl již nějakou dobu a dobře se v ní orientoval. Jeho jméno, ani jméno nikoho dalšího zapojeného do „noční akce“, pak nikdy při mučení neprozradila. Až do své smrti...

A potom už jen stačilo s největší opatrností dílo dokončit. Kněz mohl nepo-

zorován zmizet. Byl jen jediný problém: neměl boty. Naštěstí tu byly boty spícího dozorce... V botách příslušníka StB se otec Štefan proplížil z nemocnice, ukryl se a díky pomoci dalších lidí pak pokračoval v útěku dál... Neměl ještě úplně vyhráno, ale pro tuto chvíli byl z nejhorsšího nebezpečí venku.

Vězeň pryč, boty pryč...

Zbytek noci proběhl klidně. Poprask začal až ráno. Když se estébák Hrdlica konečně probudil, čekal ho nemalý šok: nejenže si

Foto: Wikimedia Commons, Ján Džubek (CC BY 3.0)

Mladá Cecília Shelingová

Sestra Zdenka doma s bratrem Cyrilem

„Nemáme nic jiného než tento krátký život na to, abychom žili z víry.“

blahoslavená Zdenka

uvědomil, že usnul ve službě, ale neměl ani své boty, a co bylo horší, neměl ani vězně, kterého měl střežit. S obavami hlásil záležitost svým nadřízeným. Začalo vyšetřování. Státní bezpečnost obsadila i nemocniční kapli.

Další plány překazilo zatčení

Sestru Zdenku zatkli 29. února 1952. Bylo to v den, na který bylo naplánováno, že pomůže dalším několika řeholním kněžím, salesiánům, k útěku. Tento záměr se však už nezdařil.

Zdenka svého činu nelitovala. Věděla, že by knězi pomohla zas, i kdyby ji to mělo stát jakoukoli obětí. To, co následovalo, bylo hrozné – v tu chvíli jí zbývalo jen posledních jednačtyřicet měsíců života...

Jaký byl ale dosavadní život této odvážné řeholnice?

Harmonie domova – ovzduší pro přijetí povolání

Rodiště sestry Zdenky Schelingové, obec Krivá, leží na slovenské Oravě necelých

šedesát kilometrů od hranice České republiky. Rodiče ji dostali jako vánoční dárek: narodila se 25. listopadu 1916 v rodině s deseti dětmi jako druhá nejmladší. Dostala křestní jméno Cecílie. Už v rodině poznala opravdu náboženské prostředí. To spolu se zdravou atmosférou farnosti napomohlo, aby si zami- ▶

Cecília Shelingová, kandidátka

„Při větších nepříjemnostech si šeptám: Ježíši, pojď se mnou, spolu ji požehnáme.“
blahoslavená Zdenka

Foto: 3x archiv SCS

Cecilia Schelingová jako ošetrovatelka

Blízkost Boží lásky se zvlášť projevila na její lásce k bližním.

lovala Krista a stala se upřímně zbožnou. V Krivé vedly školu Milosrdné sestry svatého Kříže. Jejich příklad a Boží pozvání

Sestry svatého Kříže se věnují například ošetrovatelství, ale také vzdělávání, výchově a pastorační práci mládeže.

přispělo k rozhodnutí Cecílie stát se sestřičkou.

Povolání k zasvěcenému životu jako společná radost

Není žádným tajemstvím, že se mnozí ve farnosti modlili za nová kněžská a řeholní povolání a že zvlášť maminky prosily Pána Boha, aby některému z jejich dětí dopřál milost povolání.

Cecílie vstoupila k sestřičkám už ve svých patnácti letech. Její rodiče měli radost z jejího rozhodnutí a sourozenci na ni byli hrdí. Při loučení bylo zvykem, že s děvčaty, která nastupovala do kláštera, se u vlaku loučila celá vesnice. Maminka pak doprovodila dceru do Podunajských Biskupic, kde Cecílie vstoupila mezi kandidátky Kongregace Milosrdných sester svatého Kříže.

Následovaly dva roky ošetrovatelské školy a pak speciální kurz radiologie. První sliby složila 30. ledna 1937. Bylo jí dvacet let. Dostala řeholní jméno Zdenka.

Ať je oslaven Bůh

Spolusestry si všimly jejího hlubokého soustředění při modlitbě. Viděly, že žije v silném spojení s Bohem. Vnímavost k Boží lásce se projevila i na její lásce k bližním. Ke všem bez rozdílu byla vždy milá a stále připravená sloužit. Chtěla

ve všem oslavit Boha. Povzbuzovala k tomu i své okolí.

Nejprve nastoupila v nemocnici v Humenném. O jejích kvalitách se začalo mluvit, a tak byla v roce 1942 poslána do fakultní nemocnice v Bratislavě.

Úsměv účinnější než léky

I v Bratislavě byla velmi oblíbená pro svou pečlivost a radostnou ochotu sloužit. Její tehdejší spolupracovník MUDr. Eugen Vilčík ji charakterizoval slovy „anděl v lidském těle“. A profesor Karol Virsik o ní později řekl: „Takto nějak si představuji Matku Terezu, když měla její věk.“ Mnohým zůstala v paměti její milá usměvavá tvář a také klid a pokoj, který předávala dál. Její úsměv měl často blahodárnější účinek než léky. Obětavost a láska této řeholnice zahrnovala všechny lidi v jejím okolí. Mezi jejími modlitbami, které se z tehdejší doby zachovaly, je i tato: „Můj drahý Spasiteli, nedopusť, abych se stala lenivou ve věrném plnění povinností svého povolání...“

Komunismus ji nezastrašil

Po „vítězném“ únoru 1948 nastaly pro věřící horší časy. Komunistická strana se snažila křesťanskou víru ze společnosti vytěsnit. Začalo pronásledování katolické církve. Sestřičky však sloužily i nadále nemocným bez ohledu na politickou situaci – nový režim se zatím bez jejich obětavé služby v nemocnicích nedokázal obejít. S bolestí sledovaly nepříznivý vývoj a různé drsné postupy proti Církvi a zasvěceným osobám. Pomoc zmučenému knězi otci Štěpánu Košťálovi byla pro ni samozřejmostí. Kněžství a kněžskou službu měla vždy ve velké úctě. Věděla, že nikdo nemůže udělat pro lidi víc než kněz.

Přes strašné utrpení vítězila

Deset dní po svém odvážném činu byla sestra Zdenka zatčena a převezena do Justičního paláce v Bratislavě.

Očitý svědek zmiňuje, že byl u toho, když ji po jednom z mnoha výslechů donesli hrozně zmučenou a zbitou na celém těle a hodili ji v bezvědomí do její cely. Po procitnutí se prý šeptem

*Ke všem bez
rozdílu byla
vždy milá a stále
připravená sloužit.*

Ona si však nikdy nestěžovala, o nikom neříkala nic špatného...

zeptala: „Kde jsem? Už na onom světě, anebo jsem ještě pořád tady na zemi?“

Byla znovu a znovu surově vyslýchána, ponižována a mučena. Na to, že je žena a řeholnice, příslušníci StB nebrali žádný ohled. Dokonce s ní zacházeli s větší brutalitou, než bylo běžné, jako by si na ní chtěli vybit všechnu nenávisť vůči Církvi a zasvěceným osobám. Snad je silně provokovala i její jednoznačná pevnost a věrnost Církvi. Duchovní síla řeholnice byla urážkou i porážkou zdivočelých komunistických katů.

Nepřítel lidu

Jako úhlavní nepřítelkyně lidově demokratického režimu byla 17. června 1952 odsouzena za velezradu na dvanáct roků vězení a navíc na deset let ztráty občanských práv. O deset dní později byla 26. června umístěna do vězení v Rimavské Sobotě.

Jednou jí náčelník věznice podal obálku: „Je v ní čistý papír... Napíšete mi, co jste se dověděla od vězňů. Chci vědět, o čem se potají domlouvají.“ Ještě ten den přišel a obrátil se na sestru Zdenku: „Chci tu obálku!“ Sestra Zdenka mu ji podala. Když ji náčelník otevřel, našel v ní jen čistý papír. Rozzuřil se a zakřičel: „Však já vám ukážu!“

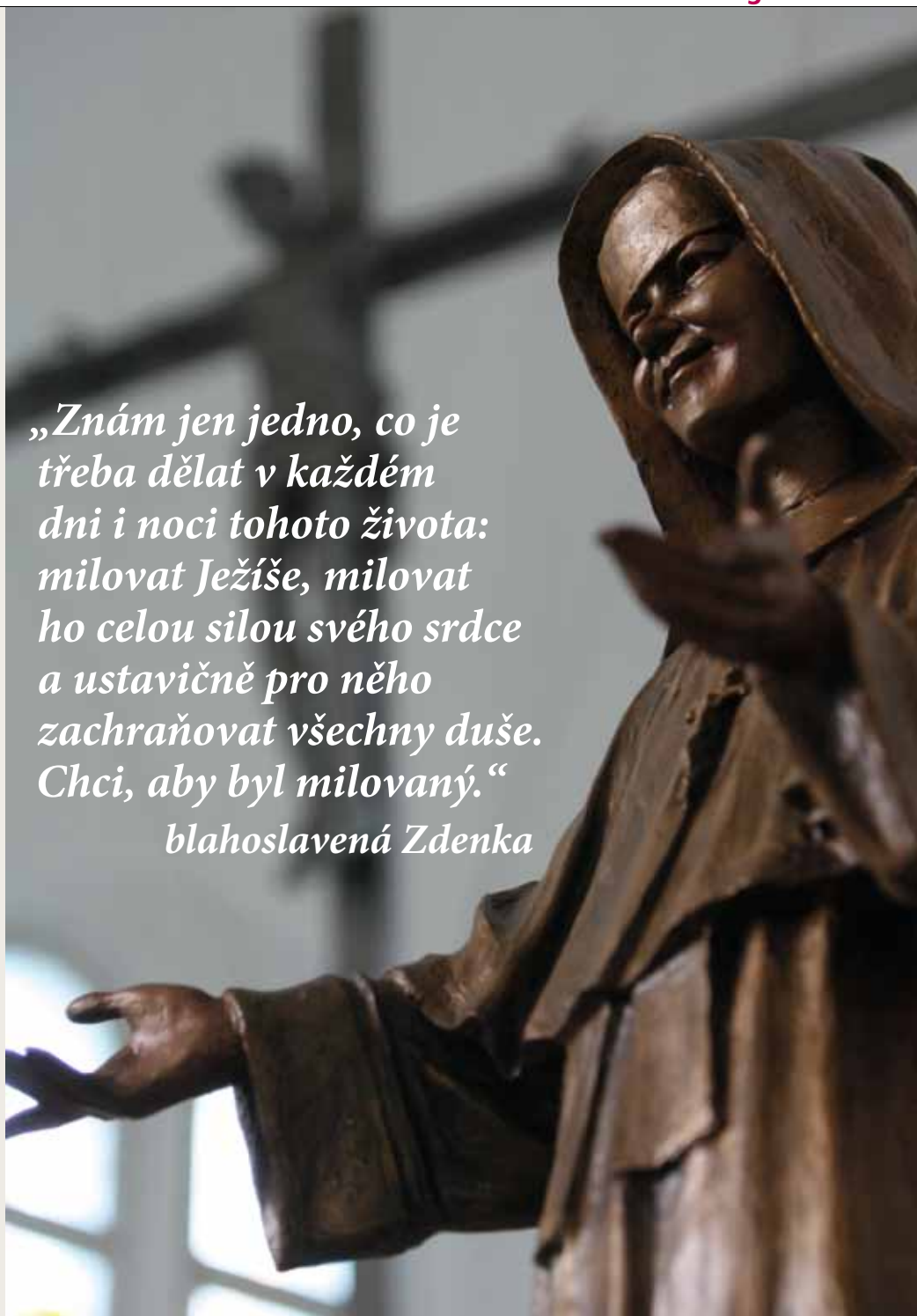
Protože odmítla donášet na spolupovězně, byla za trest 16. dubna 1953 přemístěna do Pardubic – do tvrdšího vězení. Její cesta utrpení pak pokračovala přes pobyt ve věznicích v Brně a v Praze.

Další utrpení nesené s Ježíšem

Už v mládí měla podlomené zdraví – trpěla tuberkulózou zad a pleuritidou. Surové vyšetřovací metody a tvrdé zacházení ve věznicích se na ní vážně podepsalo. V náročných vězeňských podmínkách se musela podrobit amputaci pravého prsu – rána po amputaci byla strašná. Projevilo se totiž u ní rakovinové onemocnění. Jednalo se zřejmě o hrozný následek předchozího brutálního bití – sama se jednou svěřila, jak ji do prsu bili. A toto zvěrstvo nezůstalo bez následků...

Není divu, že při vězeňské zdravotní péči, kterou můžeme označit jako primi-

„Znám jen jedno, co je třeba dělat v každém dni i noci tohoto života: milovat Ježíše, milovat ho celou silou svého srdce a ustavičně pro něho zachraňovat všechny duše. Chci, aby byl milovaný.“
blahoslavená Zdenka

Socha bl. Zdenky nad relikviářem s ostatky – kostel v Podunajských Biskupicích

*... a dokonce ani v nejmenším
nesmýšlela špatně o svých mučitelích.*

tivní nebo téměř žádnou – pouze ránu občas vyčistili a převázali a při tom nepoužívali žádné léky –, se zdravotní stav sestry Zdenky nevyvíjel příznivě. Ona si však nikdy nestěžovala. O nikom neříkala nic špatného, dokonce ani o svých mučitelích. Vše odevzdávala do rukou Božích a svou bolest spalovala v rozhovoru lásky s Ježíšem. I v těch nejtěžších chvílích věděla, že „za mraky je její milované Slunce“.

Nechtěli mučedníky, ale zločince

Po různých diagnózách předpověděli lékaři sestře Zdence, že má před sebou nanejvýš rok života. Aby zemřela ve vězení, to „mocní“ tehdejší doby nechtěli. Věděli, že by jim to kazilo dojem, který alespoň navenek chtěli budít jako dobráci tolerantní vůči Církvi, kterým jde jen o tvrdý postih těch, kteří ▷

Foto: Flickr, centralasian (CC BY 2.0)

I v těch nejtěžších chvílích věděla, že „za mraky je její milované Slunce“.

jen o snahu zmírnit bolesti – její stav byl totiž už beznadějný. Na léčbu bylo příliš pozdě.

Definitivní vítězství

V neděli ráno 31. července 1955 přijala pomazání nemocných a sjednocena s Kristovou obětí vešla do věčného života. Bylo jí 38 let. Jako příčina smrti byla jednoduše uvedena rakovina...

Při své třetí návštěvě Slovenska prohlásil Jan Pavel II. v Bratislavě 14. září 2003 sestru Zdenku za blahoslavenou.

To málo, co zbylo z jejího těla, se dnes nachází v relikviáři umístěném pod její sochou v přední části kostela svatého Kříže v Podunajských Biskupicích, kam byly její ostatky v roce 2003 přeneseny. Ona za nás prosí u toho, kterému od svých patnácti let zasvětila svůj život. A víme, že jí už zde na zemi vždy mimořádně záleželo na těch, kteří trpí...

P. Marek Dunda ■

poškozuji pracující lid. Vedení komunistické strany nechtělo vyrábět další mučedníky, jeho cílem bylo, aby kněží, řeholníci a věřící získali punc zločinců. A tak sestře Zdence poradili, aby napsala žádost o podmíněčné propuštění. A ejhle, bylo jí vyhověno – 7. dubna 1955 jí prezident republiky udělil amnestii.

První a poslední kroky na svobodě

Její první cesta po propuštění z Pankráce vedla do kostela, kde se vyzpovídala a přijala Nejsvětější Svátost. Vždyť právě o svátostný život byla ve vězení nuceně

„Největší věc, kterou mi Všemohoucí prokázal, je to, že poukázal na moji maličkost a neschopnost vždy a všechno dělat dobře.“

blahoslavená Zdenka

ochuzena. Následovaly krátké návštěvy spolusester v Bratislavě a v Trnavě. Ale její zdravotní stav se rychle zhoršoval. Byla přijata do nemocnice v Trnavě. Šlo

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Bůh je všemohoucí.^[De fide]

Bůh je pánem nebe i země.^[De fide]

Bůh je nekonečně spravedlivý.^[De fide]

Bůh je absolutně věrný.^[De fide]

Bůh věčným úradykem své vůle předurčil lidi k věčné blaženosti.^[De fide]

Bůh předem určil určité lidi pro jejich předvidané²⁾ hříchy k věčnému zavržení.^[De fide]

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

²⁾ Důvodem jejich hříchů, pro které budou zavržení, není tedy to, že Bůh takto rozhodl (Bůh chce spasit všechny lidi), ale Bůh ví, protože je vševědoucí, jak oni sami naloží se svou svobodou, zda budou hříchy litovat, konat pokání, a nebo v nich zatvrzele zemřou. Bůh sice od věčnosti zná tvoje rozhodnutí – ale ty se o nich svobodně rozhoduješ právě nyní!

³⁾ Tato milost, přestože je dostatečná, může zůstat ze strany člověka nevyužitá.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

Bůh chce spásu všech lidí i přes skutečnost dědičného hříchu a pádu do hříchu.^[Sent. fidei prox.]

Bůh dává všem věřícím hříšníkům dostatečnou milost k obrácení.^[Sent. comm.]

Bůh dává všem, kteří nevěří bez vlastní viny, dostatečnou milost k dosažení spásy.^[Sent. cert.]

Srov. Dogmatika.

Matice cyrilometodějská; Olomouc, 1994.

„On, Ježíš, vždy stál při mně“

O tom, co dělo po jejím zatčení 29. února 1952, blahoslavená sestra Zdenka Schelingová nikdy nemluvila. Jen jednou vylíčila své spoluvězeňkyni Heleně Kordové-Wildeové, která se o ni starala ve vězeňské nemocnici na Pankráci v Praze, něco z toho, co zažila. Toto svědectví je mimořádně významné. Odhaluje nejen něco z toho, co ve vyšetřovací vazbě od Státní bezpečnosti zakusila, ale také úmysl, na který to vše obětovala. Slíbila, že chce trpět pro ty, kdo sami trpí, a dát svůj život za jejich život. Její životopisci se domnívají, že svou oběť přinášela za kněze, kteří v té době na tolika místech Československa trpěli. Heleně Kordové-Wildeové řekla:

„Chci ti říci, co jsem doposud nikomu neřekla a nikdy v budoucnu neřeknu... Jen ty budeš vědět o strašném mučení, které jsem přežila s Jeho pomocí. On, Ježíš, vždy stál při mně, protože moje oběť byla pro něho. Proto mi dal nějaký čas na tomto světě, abych mohla splnit svůj slib: trpět pro ty, kdo sami trpěli, a dát svůj život za jejich život. Slib, který jsem dala v kapli před Ukřížovaným, musím splnit, jen tak bude mít můj život smysl.“

Když mě zatkli, moje vyšetřování se začalo kopanci. Potom mě hodili do jakéhosi koryta s ledovou vodou, ještě oblečenou v šatech. Takto ponořená hlavou dolů do vody, pocítila jsem strašnou bolest ve vnitřnostech, protože obrovská noha nějakého muže tiskla moje tělo ke dnu koryta. Dusila jsem se vodou. Toho bezohledného muže asi těšilo, když viděl, jak se dusím – že moje tvář se stahuje

téměř ve smrtelných křečích. Na chvíli mi pozvedl hlavu, abych se úplně nezadusila. Potom mě zase ponořil celou do vody a vahou své nohy mi opět tlačil tělo ke dnu koryta. Ztratila jsem vědomí. Probudila jsem se na betoně ve tmavé místnosti. Zimnice lomcovala celým mým promrzlým tělem. Nevím, jak dlouho jsem tam ležela. Čas se zastavil, mokré šaty přilepené na tělo chladily, byly těžké. Ale ještě jsem žila...

Náhle se otevřely dveře a dva muži mě za vlasy odtáhli do vedlejší místnosti. Tam ze mě servali šaty, svázali mi ruce hrubým provazem a obnaženou mě vytáhli skřipcem nahoru. Nakonec mě zavěsili na skobu upevněnou u stropu. Do místnosti vstoupili tři další muži. Postavili se pode mě, jak jsem visela od stropu, a řvali na mě jako zvěř. Násilím chtěli, abych prozradila, kdo mi pomáhal při osvobození kněze z nemocnice. Na tyto otázky

„... dal mi čas na tomto světě, abych mohla splnit svůj slib: trpět pro ty, kdo sami trpěli, a dát svůj život za jejich život.“

jsem vždy tvrdošjně odpovídala: „Nikdo, nikdo, nikdo mi nepomáhal.“

Začali mě bít gumovými obuškami. A bili a bili a bili, dokud jsem neztratila vědomí. Nevím, jak dlouho mě nechali viset na skobě. Po nějakém čase jsem se ▶

Foto: Flickr, goto10 (CC BY-NC-ND 2.0)

Sestra Zdenka na onkologickém oddělení trnavské nemocnice krátce před smrtí (červenec 1955)

*Teď sice pro vás trpím,
ale radujte se z toho,
protože tím na svém těle
doplňuji to, co zbývá
vytrpět do plné míry
Kristových útrap; má
z toho prospěch jeho tělo,
to je církev.*

*apoštol Pavel z vězení
(Kol 1,24)*

probudila zavinitá v plachtě z pytloviny, na které mě odtáhli z mučírny. Plachta byla mokrá. Mučitelé vědrem chladné vody polévali vyšetřované, kteří při strašném bití ztratili vědomí. Na plachtě byly krvavé skvrny – krev prosakovala z mých ran. Nedokázala bych říci, jak dlouho jsem ležela na tom betoně. Nevím, kolik času uběhlo, dokud mě znovu nevytáhli skřipcem na skobu ke stropu. Teď jsem však už při prvním úderu obuškem ztratila vědomí. Tělo už nemělo sílu bránit se. Probudila jsem se znovu zavinitá v mokré pytlovině na betoně. Po čase mi přisýchala krev k tělu a měla jsem pocit, že jsem ve svěrací kazajce. Byla jsem mezi životem a smrtí – nevěděla jsem, zda žiji, nebo jsem mrtvá. Moje tělo byla jedna otevřená rána. V polovědomí jsem viděla, že ke mně znovu přišli a vzkřikli na mě: „Řekni, kdo

ti pomáhal při tvém zločinu. Mluv, nebo tě zabijeme.“ Ale já jsem neustále vypovídala: „Nikdo, nikdo mi nepomáhal!“ Potom mi mačkali hlavu o kamennou zeď. Když viděli, že nezměním výpověď, přemístili mě na celu, ve které jsem byla sama, abych přišla k sobě. Chtěli zahladit stopy mučení, nemohli mě ukázat světu v takovém strašném stavu.“

blahoslavená Zdenka Schelingová ■

Pohřeb sestry Zdenky v Trnavě 2. srpna 1955

*„Servali šaty,
svázali mi ruce
hrubým provazem
a obnaženou mě
vytáhli skřipcem
nahoru.“*

*„Potom mě zase
ponořil celou
do vody a vahou
své nohy mi
tlačil tělo ke dnu
koryta.“*

Věděla, kde čerpat sílu

Foto: P. Krzysztof Dedek

Nemůžeme odsuzovat nikoho, kdo ve chvílích utrpení zradil, zatrpkl nebo začal přemýšlet o pomstě. Jen Bůh ví, jak bychom v takové situaci jednali my... Mít ale lásku ve chvíli velkého utrpení, nenechat se zlomit, neuzavřít se do sebelítosti, ale zůstat vnitřně pevný a svobodný – s tím se nesetkáváme tak často. Kde k tomu brali sílu ti, kteří nám mohou být v těžkých situacích vzorem?

Mučení se podepsalo, ale...

Po třech a půl měsících „vyšetřování“ byla sestra Zdenka Schelingová 17. června 1952 předvedena před soud. Byla změněna k nepoznání. Celá zničená, bílá jako stěna... Kost a kůže. Totálně vyčerpaná. Fyzické síly ji natolik opustily, že na otázky soudu odpovídala jenom šepetem – jako člověk, který už nemá sílu.

Neznáme všechny detaily, kolik a jakých výsledků spojených s nelidským ponižováním a krutým mučením musela tato statečná řeholnice podstoupit. Jen něco málo víme z toho, co svěřila spoluvězeňkyni, která se o ni starala po operaci ve věznici na Pankráci. Něco snad můžeme vytušit z naslouchání svědectví jiných nevinných, kteří v té době také prošli komunistickými věznicemi.

Sama sestra Zdenka však o svém utrpení při výsleších a ve vězení do konce života nechtěla mluvit. Nakolik to dokázala, utrpení spíš přecházela úsměvem. Vždy dokázala odpouštět, a to i v extrémních situacích. Dokonce se modlila i za ty, kteří jí tolik ublížili.

„Za mraky je mé milované Slunce“

K odpuštění pak povzbuzovala i své okolí. Takto na ni vzpomíná i jedna spoluvězeňkyně, která byla zatrpklá a vnitřně se bouřila proti všem, kdo ublížili její rodině. Říká: „Sama jsem si předsevzala, že nikdy nebudu moci odpustit! A tudíž že ani nikdy neodpustím! Ale sestra Zdenka,

která byla domlácena téměř k smrti, byla jako anděl, který mi řekl: ‚Odpustit je největší věc v životě.‘“

Mnoho zlého prožila nejen v průběhu vyšetřování, ale i během dalšího věznění. A ani pak se nezměnila. Nadále odpouštěla, trpěla v tichosti, a nakolik toho byla ještě schopná, přinášela Boží světlo i svému okolí. Věděla totiž, kde čerpat sílu, a dokázala toho využít. Známa jsou slova, která si jednou poznamenala: „Za mraky je mé milované Slunce.“

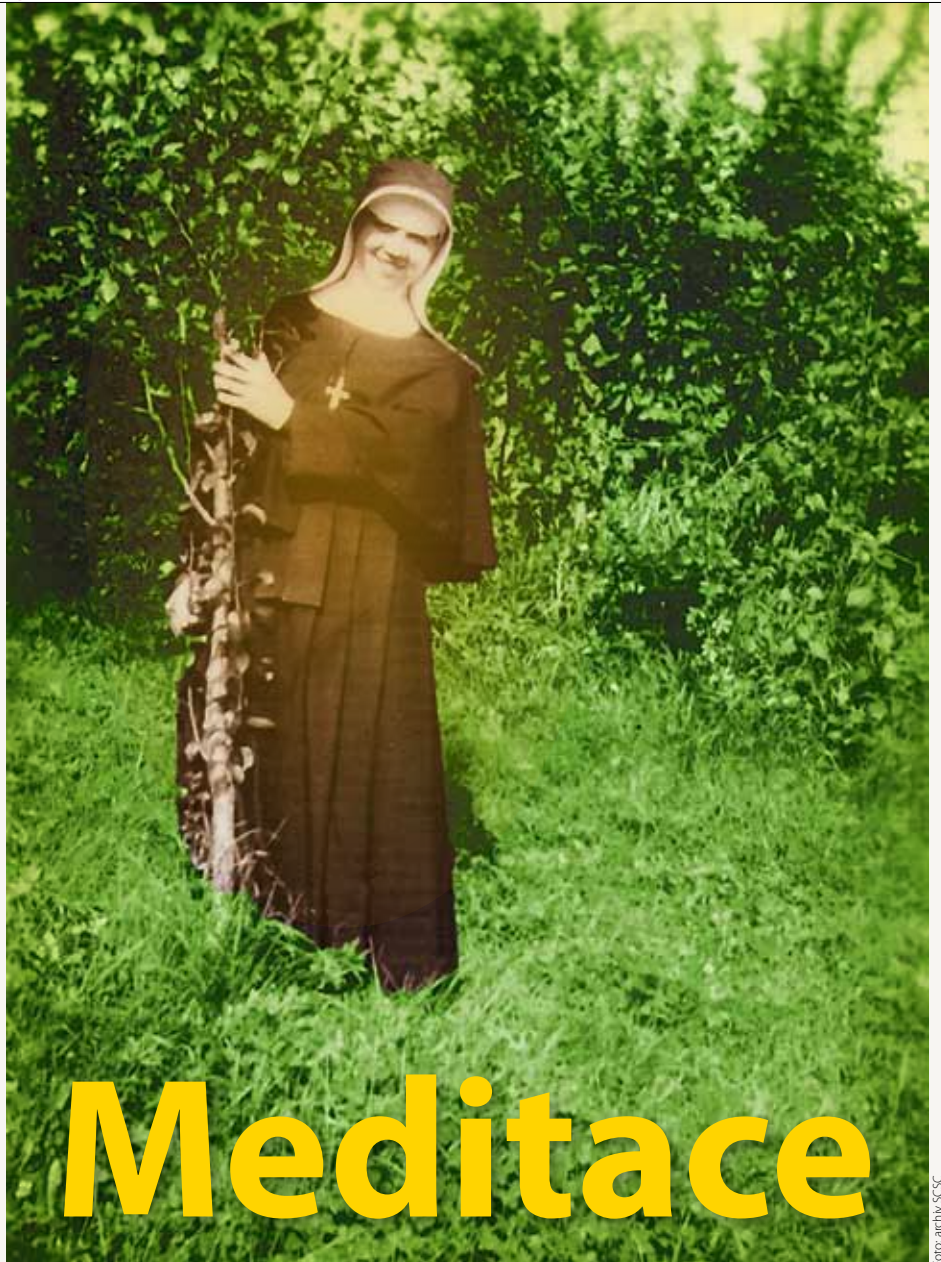
P. Marek Dunda ■

... domlácená téměř k smrti byla jako anděl, který mi řekl: „Odpustit je největší věc v životě.“

Ve vyšetřovací vazbě ani v komunistických věznicích si sestra Zdenka z pochopitelných důvodů žádné poznámky nedělala. Z doby před zatčením se ale dochovalo množství myšlenek, které si zapisovala při rozjímání. Pomáhají nám poznat, s jakým výborným „vybavením“ vstupovala do nejtěžší části svého života. Objevil jsi už také sílu, jakou má pro tvůj život pravidelné rozjímání – meditace Písma svatého, Kristova života a tajemství spásy?

Nechci být zahradní růží, na které se pasou s požitkem oči lidí, ale ráda bych byla polním květem, který pozoruje pouze Boží oko...

Toužíš hledat cestu k dokonalosti? Znáš jen jednu a to je láska. Těm, kteří usilují o dokonalost, radí duchovní vůdcové, aby si zaznamenávali své ctnosti. Ale mě Ježíš neučí počítat skutky. On mě učí všechno konat z lásky. Nikdy jsem nedala Bohu nic jiného než jen lásku. Víš,

Meditace

sestry Zdenky

Cíl každého úsilí je jen jeden: být u něho, u Ježíše.

že Ježíš hoří touhou přijít do našeho srdce a že naší lásky si cení víc než všech darů, které bychom mu mohli obětovat. Bez lásky jsou všechna i nejskvělejší díla holé nic. Ježíš nechce velké skutky, ale oddanost a lásku...

Velcí světci pracovali pro Ježíšovu slávu a já jen pro jeho radost... Nechci si shromažďovat zásluhy pro nebe, chci pracovat jen z lásky k Ježíši.

Chceš-li se stát svatou, neměj jiný cíl, než působit Ježíšovi radost.

Když myslím na utrpení a bolesti, které na mě čekají, jsem tím radostnější,

čím víc příležitostí předvídám, ve kterých budu moci Ježíšovi dokázat svou lásku a „vydělat“ na živobytí pro svoje duchovní děti. Zde na zemi nemáme co očekávat, zůstává nám jen utrpení. Věčnost pro nás nebude dost dlouhá na to, abychom mu za ně dost poděkovali.

Kdo miluje, netrpí.

Když miluji Krista, všechno je lehké. Cítím, jak pomalu vylévám krev za toho, koho miluji.

Z poznámek, které si dělala blahoslavená Zdenka, připravil P. Marek Dunda. ■

Peklo proměněné v nebe

Bývá to tak často: zoufalá situace – ty se modlíš, a vše se ještě zhoršuje! Mnozí se v této fázi vzdají... Ale když vytrváš – a někdy je třeba vytrvat opravdu dlouho –, dojde jednoho dne ke zlomu a ty pochopíš, jaký mělo vše předtím hluboký smysl. Začneš žasnout nad tím, čemu se říká Boží prozřetelnost (o Boží prozřetelnosti si můžeš přečíst následující článek na str. 16).

Dlouho jsem nemohla najít zaměstnání, a Bůh mě nakonec sám způsobem, který považuji za téměř zázračný, ukázal místo, kde mám pracovat. Minulý rok v září jsem nastoupila do mateřské školy jako učitelka. Moc jsem se těšila na práci s dětmi a byla jsem plná elánu. Jaké bylo mé překvapení, když se mi práce, o které vím, že je ta pravá pro mě, začala stávat nesnesitelnou. Naše paní ředitelka dělala ze školky peklo. Tu se jí nelíbila uklizená třída, tu nás podezřívala, že se na ni domlouváme, abychom jí škodili. Situace se před Vánoci tak vyhrotila, že

Foto: Flickr, Michal Jahn (CC BY-NC-ND 2.0)

jsem z ní onemocněla. Bylo tam doslova k nedýchání. V mém srdci se nahromadila nenávisť vůči paní ředitelce. Bála jsem se jít do práce a ptala se Boha, proč mě povolal do tak strašné školky. A modlila jsem se i za správné vyřešení problémů – i když bylo v nedohlednu.

Pár dní nato došlo k velké výměně názorů mezi ní a mnou. Křičely jsme

*Víme, že těm,
kteří milují Boha,
všecko napomáhá
k dobrému...*

(Řím 8,28)

Foto: šestra Gregoria

obě na sebe tak dlouho, až jsme si řekly všechno, co si jedna o druhé myslí. Snad i díky tomu se z nás nakonec staly spřízněné duše. Bůh radikálně proměnil celou situaci ve školce. Paní ředitelka mi sdělila, že ví o tom, že brzy zemře, a omluvila se mi za všechno zlé, co ve školce působí.

Paní ředitelka opravdu zemřela, bylo jí teprve 53 let. A já už vím, proč jsem si musela zažít tak tvrdou zkušenost. Snad proto, aby se jedna duše zamyslela nad svým životem a našla už před svou smrtí brány nebe. A rozhodně také proto, abych se já naučila milovat a přestala soudit. Díky, Pane, za toto úžasné životní setkání.

Jiřka ■

Foto: Vojtěch Podstavek

Boží prozřetelnost

Řídí Bůh svět a můj život? Jakou roli hraje člověk v Boží prozřetelnosti? Jestliže Bůh všecko ví a všecko může, proč nezabrání zlu? – To jsou otázky, na které dává odpověď víry katechismus katolické církve pro mladé – YOUCAT. Mladí lidé, kteří se účastnili Světového setkání mládeže v Madridu, dostali YOUCAT jako osobní dar od Svatého otce. Opatřit si ho ale může každý – v českém překladu ho vydalo Karmelitánské nakladatelství. A stojí to za to! O Boží prozřetelnosti (tímto slovem označujeme kombinaci nekonečné Boží lásky, dobroty, moudrosti, vědění a všemohoucnosti) se v YOUCAT říká:

Řídí Bůh svět a můj život?

Ano, avšak tajemným způsobem. Bůh vše vede cestami, které zná jen on, vstříc konečnému naplnění. Ani na okamžik mu nemůže vypadnout z rukou nic z toho, co stvořil.

V Božích rukou jsou jak velké události dějin, tak i drobné příhody našeho osobního života. Tím však není omezena naše svoboda, protože nejsme pouhými loutkami v Božím odvěkém plánu. V Bohu žijeme, hýbáme se a jsme (jak čteme ve Skutcích 17,18). Bůh je ve všem, co nás potkává během našeho života, včetně bolestných událostí a zdánlivě nesmyslných náhod. Bůh hodlá psát rovně i na křivých rádcích našeho života. To, co nám bere a dává, čím nás tříbí – to všechno je jeho řízením a znamením jeho vůle.

Jakou roli hraje člověk v Boží prozřetelnosti?

K dovršení stvoření prostřednictvím Boží prozřetelnosti nedochází kdesi vysoko nad našimi hlavami (Bůh neorganizuje životy nás všech jakoby z dálky stylem „o nás bez nás“). Bůh nás vyzývá, abychom se svou spoluprací podíleli na naplňování stvoření.

Člověk se může zdráhat Boží vůli (má svobodu). Ale udělá lépe, stane-li se nástrojem božské lásky (nic lepšího nemůže udělat – nic lepšího pro sebe ani

„Ten, který tě učinil, ví i to, co s tebou učinit.“

*svatý Augustin,
učitel Církve*

Foto: Flickr, DieselDemon (CC BY 2.0)

„Důvěra v božskou prozřetelnost je pevná a živá víra v to, že nám Bůh může pomoci a že to udělá. To, že nám dokáže pomoci, je zjevné, vždyť Bůh je všemohoucí. To, že nám opravdu pomůže, je jisté, protože to zaslíbil na mnoha místech Písma svatého a protože je věrný svým slibům.“

blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty, nositelka Nobelovy ceny míru

Foto: Vojtěch Podstavek

pro své okolí nenajde a nevymyslí, protože nic lepšího neexistuje).

Matka Tereza se po celý život snažila smýšlet následujícím způsobem: „Jsem jen malá tužička v ruce našeho Pána. Ať si svou tužku ořeže nebo naostří. Ať si píše, nebo kreslí, co chce a kde chce. Vždyť je-li to, co bylo napsáno nebo nakresleno, dobré, nebudeme za to chválit tužku nebo použitý papír, nýbrž

toho, kdo materiál použil.“ Působí-li Bůh v nás a skrze nás, nikdy si nesmíme plést vlastní myšlenky, plány, a činy s Božím působením (v tom spočívá pokora: vědět, jak mnoho jsem od Boha dostal, a nepomenout, že jsou to jeho dary!). Bůh nepotřebuje naši práci, jako by se bez ní nedokázal obejít (ale naše práce je součástí jeho plánu a on ji do svého plánu včlenil – počítá s ní).

Jestliže Bůh všechno ví a všechno může, proč nezabrání zlu?

Svatý Tomáš Akvinský řekl: „Bůh připouští zlo pouze proto, aby z něj dal vzniknout něčemu lepšímu.“

Zlo ve světě je temné a bolestné tajemství. Vždyť i ukřižovaný Pán volal ke svému Otci: „Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46) Mnohé z této skutečnosti je nepochopitelné (a plný smysl ▷

Foto: Flickr, ycaradec (CC BY-NC-SA 2.0)

„Copak se neprodávají dva vrabci za halíř? A ani jeden z nich nespadne na zem bez vědomí vašeho otce. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy: Máte větší cenu než všichni vrabci.“

*Evangelium
podle Matouše 10,26–31*

„To, co jsem neměla v plánu, bylo v Božím plánu. Čím častěji narážím na něco podobného, tím živější je ve mně přesvědčení víry, že z Božího hlediska neexistují náhody.“

*svatá Edita Steinová,
filozofka, karmelitka,
mučednice koncentračního
tábora*

Mladá Edith Stein, 1926, (vlevo) a poslední snímek svaté Edity – Terezie Benedikty od Kříže, pocházející z počátku války

Foto: archiv MSI

všeho pochopíme až jednou z perspektivy věčnosti). Jedno však přece jen víme s jistotou: Bůh je stoprocentně dobrý. Nikdy nemůže být původcem něčeho zlého. Bůh stvořil dobrý svět, avšak ten ještě nedošel svého naplnění. Přes prudké pády

a bolestné procesy směřuje ke svému definitivnímu naplnění.

Tak si můžeme lépe srovnat to, co církev nazývá fyzickým zlem, například vrozené postižení nebo živelnou katastrofu, s tím, čemu říkáme morální zlo, které

se objevuje ve světě následkem zneužití svobody. „Peklo na zemi“ – dětští vojáci, sebevražedné atentáty, koncentrační tábory – to všechno je nejvíce dílem lidí.

Rozhodující otázka proto nezní: „Jak je možné věřit v dobrého Boha, když je tolik zla?“ – ale: „Jak by mohl člověk se srdcem a rozumem v těle snášet život na tomto světě, kdyby Bůh nebyl?“

Smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista nám ukazuje: zlo nemělo první slovo a nebude mít ani poslední. Z nejhoršího zla dal Bůh vyrůst absolutnímu dobru. (Člověk zabil na kříži svého Boha, který se pro něj z lásky stal člověkem. Větší zlo si již nemůžeme představit. A přece se tato událost stala zdro-

Žádné utrpení není nesmyslné, vždycky má základ v Boží moudrosti.

svatý Tomáš Akvinský, učitel Církve

Žena s podvyživeným dítětem v uprchlickém táboře v Mogadišu

Foto: Flickr, United Nations Photo (CC BY-NC-ND 2.0)

„Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás.“

*svatý Pavel, apoštol
národů (v listě
Římanům 8,18)*

„Nejsme jen nahodilým a nesmyslným produktem evoluce. Každý z nás je plodem konkrétní Boží myšlenky. Každý tu je žádoucí, je milován a má tu své místo.“
papež Benedikt XVI.

Foto: Flickr, marco_n65 (CC BY-NC-SA 2.0)

jem toho největšího dobra: spásy všech lidí. Pokud i z takového největšího myslitelného zla může Bůh dát vyrůst dobru, pak to dokáže v každém případě a každé situaci.)

Věříme, že Bůh v den soudu učiní přítrž veškerému bezpráví. V životě budoucího věku už zlo nebude mít místo a přestane veškeré utrpení.

„Bůh šeptá v naší radosti, promlouvá v našem svědomí.“

*Clive Staples Lewis,
anglický spisovatel,
autor „Letopisů Narnie“*

Z YOUCAT – katechismu katolické církve pro mladé připravil P. Pavel Zahradníček OMI. ■
 (Perex a poznámky v závorkách jsou doplněny redakcí.)

Pořídte si YOUCAT – katechismus katolické církve pro mladé.

Možnost objednávek na www.ikarmel.cz
Cena 295 Kč (brož. 200 Kč)

Foto: KVA

Foto: P. Krzysztof Dębek

KATOLICKÁ CHARISMATICKÁ KONFERENCE

Informace o každoroční Charismatické konferenci (program, přihlášky):

<http://konference.cho.cz>

Jak se účastnit

Foto: 3x archiv MSI

Eucharistie?

„Církev nedostala Eucharistií od Krista, svého Pána, jako jeden z mnoha darů, byť velmi cenný, nýbrž jako největší dar (dar par excellence), neboť Kristus dává sám sebe, svou osobu ve svém lidství a též své dílo spásy...“

(Jan Pavel II.: *Ecclesia de Eucharistia*, 11).

Gibsonův objev

Slavný, velmi úspěšný, ale také značně kontroverzní americký herec a režisér Mel Gibson dosáhl ve 35 letech vrcholu své herecké kariéry. Získal Oscara, velkou popularitu a byl jedním z nejvíc vydělávajících herců v Hollywoodu. Dosáhl mnohého, ale téměř ztratil největší poklad: víru v Ježíše Krista. Tehdy se ocitl, jak sám potvrdil, v rozkladném stavu. Tak rozkladným, že se mu zdálo, že jediným řešením je vyskočit z okna, vzít si život. Když prožíval hluboké duchovní utrpení, v němž se člověku nechce žít, sáhl po evangeliu.

Začal je číst a rozjímat tajemství Kristova umučení a smrti. Tehdy udělal objev,

který ho šokoval: **Ježíš skrze své svaté rány, utrpení, smrt a zmrtvýchvstání léčí všechna lidská zranění a vysvobozuje z největších otroctví a hříchů.** Po tomto objevu se Gibson s nadšením, jaké mívají nově pokřtění, začal snažit žít podle zásad katolické víry – i když v budoucnu následovaly v jeho životě ještě četné další pády... Snažil se o vnitřní disciplínu, mod-

litbu, pravidelné přijímání svátosti smíření a častou účast na mši svaté. A jeho život se opravdu změnil. Filmem *Umučení Krista* chtěl zatrást svědomím křesťanů, aby si znovu uvědomili, jaká skutečnost se zpřítomňuje při každé mši svaté, že právě tehdy se účastníme události pro člověka nejdůležitější: spásy skrze umučení, smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

Dramatická bitva se silami zla

Během pozemského života jsme vystaveni ustavičnému boji. Tento zápas dobře se zlem, víry s nevěrou je plný napětí a odehrává se v srdci každého člověka. Dokud žijeme, nemůžeme si nikdy říci: už mám vyhráno. Nezvítězíme, nezískáme nebe, pokud se necháme odradit a vzdáme se. Někdy lze mít dojem, že ve světě, jenž nás obklopuje, zlo převládá, ale svatý Jan nám v Apokalypse, poslední knize Písma svatého, předává velmi potěšující zprávu: **díky spojení s Kristem zvítězíme.** Apokalypsa zachycuje velké drama. Popisuje trvajících bitvu dobře se zlem z perspektivy věčnosti: proto uvádí celý průběh s oběťmi, utrpením, ale i s konečným vítězstvím. I když zavidlost a síly nepřítelů

V Apokalypse, poslední knize Písma svatého, nám svatý Jan předává velmi potěšující zprávu: díky spojení s Kristem zvítězíme.

mohou děsit svou velikostí, andělé, kteří nás střeží, a svatí, kteří se za nás přimlouvají, jsou významnější a poslední slovo patří Bohu. Celá kniha Apokalypsy prezentuje úporný, ale vítězný zápas nebe s peklem.

Tento boj začal v utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista a obnovuje se v tajemství Eucharistie, aby se ho lidé všech generací mohli účastnit a ve svém životě zvítězit. Jan Pavel II. ve své encyklice *Ecclesia de Eucharistia* říká: „Když Církev slaví Eucharistii, památku smrti a vzkříšení svého Pána, tato ústřední událost spásy se reálně zpřítomňuje a uskutečňuje se dílo našeho vykoupění.“ (*Ecclesia de Eucharistia* 11)

Rozumný voják

Rozumný voják nepůjde do bitvy bez přípravy. Stejně tak nepřemůžeme demony, nebudeme-li připraveni, bude-li naše víra slabá a bez pevných základů.

Duchovní boj trvá a Pán Ježíš nás vyzývá k rozhodné činnosti, k ukli-

Na mši svatou je třeba přicházet o něco dříve – kvůli přípravě!

**„Znamením kříže je zablokována veškerá magie, všechny škodlivé čáry, a síly zla se třesou strachy.“
svatý Atanáš**

zení domu našeho srdce, neboť nepřátele nacházíme ve vlastní duši a jsou jimi sobectví, lenost, pýcha, závist, nezřízenost v jídle a pití, lež, hrabivost, zlost, žádostivost, neodpuštění atd. Je potřeba nejprve identifikovat své vlastní hříchy, špatné tužby a závislosti a začít je odstraňovat mocí Ježíše Krista.

Prvořadá je snaha o to, aby člověk byl vždycky ve stavu posvěcující milosti, aby ze srdce odpouštěl všechno všem a nepěstoval si vůči nikomu pocit křivdy a předsudky. Nezbytné je rozhodnutí, že po těžkém hříchu bude následovat okamžitá zpověď, bez odkládání na později. Pravidelná zpověď s předcházejícím upřímným zpytováním svědomí, trvalá duchovní formace, prohlubování víry a života modlitby, praktikování základ-

ních principů práce na sobě a získávání náboženských znalostí tvoří neocenitelnou pomoc v přípravě na plodnou účast na mši svaté.

Bezprostřední příprava

Na mši svatou je třeba přicházet o něco dříve, aby se na ni člověk mohl připravit modlitbou v usebranosti a tichu. Stigmatizovaná bolívijská mystička Catalina Rivas s odvoláním na poselství Panny Marie (pozn. redakce: stigmata jsou otevřené rány, podobné ranám Kristovým, na svém těle je nosil např. svatý František z Asisi nebo P. Pio; spisy Cataliny Rivas vyšly s církevním schválením, které udělil arcibiskup René Fernández Apaza z Cochabamby; uveřejněním výňatků z její mystické zkušenosti nechce redakce nijak předcházet konečný úsudek Církve o skutečnostech souvisejících s Catalinou Rivas) na nás apeluje, abychom nepřicházeli na poslední chvíli, ale natolik včas, abychom měli nějakou dobu k důstojné přípravě na největší zázrak, jímž je mše svatá: „Čím lépe jsme na mši svatou připraveni, tím více milostí přijmeme, když se jí budeme účastnit. Milosti, které můžeme dostat při mši svaté, mají nekonečnou bož- ▶

Foto: Vojtěch Podstavěk

Foto: archiv MSI

Jestliže si je někdo vědom těžkého hříchu, musí před svatým přijímáním přistoupit ke svátosti smíření.

skou moc. Jediné omezení představuje naše schopnost přijmout je. Milost je čistá božská moc, která doplňuje všechny nedostatky a slabosti naší lidské přirozenosti. Díky Boží milosti jsme schopni konat to, co bychom nikdy nemohli učinit svými vlastními silami: milovat čistým srdcem, všem vše odpouštět, zcela vydávat svůj život ve službě druhým, nebýt závislí na ničem na zemi, ale ze všech sil směřovat k nebi.“

Znamení kříže

Od momentu přijetí křtu nosíme ve svých duších znamení, že patříme do nadpřirozené rodiny. Pouze Pán Bůh má v dokonalé míře všechny atributy rodinného společenství: otcovství, synovství a lásku. Bůh je společenství a my k Němu nyní náležíme. První křesťané si připomínali tuto radostnou pravdu znamením kříže, který si dělali na čelo. A my dnes, když

děláme znamení kříže, znamenáme své tělo jménem Otce, Syna a Ducha svatého. Naší rodinou je Bůh. Jan Pavel II. pravil, že Bůh ve svém nejhlubším tajemství není sám, ale je rodinou, neboť sám v sobě je otcovstvím, synovstvím a láskou, která je podstatou rodiny.

Kdykoli se žehnáme – a zejména na počátku mše svaté –, děláme znamení, kterým vědomě obnovujeme smlouvu s Bohem, obsaženou ve křtu, projevujeme svou příslušnost k božské rodině, víru v Nejsvětější Trojici i spásu uskutečněnou na kříži. Znamení kříže rovněž vyjadřuje přijetí všech pravd víry vyznávaných v *Credo*, jež naším jménem řekli rodiče při našem křtu. **Takto znovu potvrzujeme své rozhodnutí, že se zříkáme Satana a jeho pýchy i všech hříchů.**

Děláme-li znamení kříže, znovu se zavazujeme k životu shodnému se zása-

dami křesťanské víry a slibujeme, že se během mše svaté spojíme s Kristem v Jeho naprosté odevzdanosti Otci v utrpení a smrti na kříži. Děláme-li znamení kříže, máme mít rovněž na paměti, jak píše svatý Atanáš, že „znamením kříže je zablokována veškerá magie, všechny škodlivé čary, a síly zla se třesou strachy“.

Úkon kajcnosti a „Sláva na výsostech Bohu...“

Dřív, než začneme slavit eucharistii, je třeba v sobě vzbudit lítost nad spáchanými hříchy: „*Řekneme-li, že hřích nemáme, klameme sami sebe a není v nás pravda. Když však uznáme, že se dopouštíme hříchů, on nám hříchy odpustí a očistí nás od všeho špatného.*“ (1 Jan 1,8–9)

Panna Maria nás prostřednictvím Cataliny Rivas následovně povzbuzuje: „*Z hloubi srdce pros Pána, aby ti odpustil hříchy, jimiž jsi Ho urazil(a). Tak se budeš moci důstojně účastnit onoho privilegia, jakým je mše svatá.*“

O nedělích a slavnostech se po úkonu kajcnosti modlíme hymnus *Sláva na výsostech Bohu*. Je to modlitba radosti a chvály za obrovskou starostlivost

Přijímáme život a lásku samého Boha. To není metafora.

Boha o každého z nás. Vzdáváme Bohu slávu s takovou radostí, s jakou to dělají andělé v nebi (srov. Zj 15,3–4) a při narození Ježíše (srov. Lk 2,14).

Bohoslužba slova

„Víra je tedy z hlásání, hlásání se pak děje slovem o Kristu.“ (Řím 10,17) Boží slovo je příprava na přijetí Ježíše ve svatém přijímání. Origenes a další církevní otcové vyzývali, aby Ježíš přítomný v Božím slově byl uctíván stejně jako Jeho přítomnost v eucharistii (srov. *Dei verbum*, 21).

Abychom se mohli plodně účastnit bohoslužby slova, povzbuzuje nás Panna Maria prostřednictvím mystičky Cataliny Rivas, abychom pozorně naslouchali Božímu slovu. **Mešní čtení, žalm a antifony jsou úryvky Písma svatého, které Církev pro účastníky mše svaté určila na konkrétní den. Mají k nim promluvit, dotknout se struny jejich srdcí, probudit v nich svědomí.** Bůh se k nim chce obrátit slovem. Tak je potřeba jim naslouchat, tak je potřeba je přijímat a potom je náležitě využít v životě.

Přinášení darů

Když přinášíme obětní dary, obětujeme sebe a všechno, co jsme a co máme. Věříme, že Bůh přijímá, co je časné, a mění to ve věčné (srov. *Lumen gentium*, 34).

V tuto chvíli můžeme obětovat a přinášet Pánu všechny své radosti, starosti, práce, námahy, také svou rodinu, příbuzné, dobrodince, ty, kteří nás prosili o modlitbu, a dokonce i nepřátele.

Eucharistická modlitba

Když celebrant při eucharistické modlitbě vyslovuje konsekrační slova, stáváme se účastníky nejdůležitějších událostí v dějinách lidstva: utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Krista. Jsme na Kalvárii u nohou ukřižovaného Ježíše. „To je zázrak všech zázraků,“ vysvětluje Panna Maria mystička Catalině Rivas. – „Pán není omezený ani časem, ani prostorem. V okamžiku konsekrace je celé společenství shromážděno u paty kříže na Kalvárii při Ježíšově ukřižování. (...)

Foto: archiv MSI

Zvedni své oči a kontempluj Ho. Dívej se na Něho a opakuj modlitbu z Fatimy: „Pane, věřím, klaním se, důvěřuji a miluji Tě. Prosím o odpuštění pro ty, kteří nevěří, neklanějí se, nedůvěřují a nemilují Tě.“ (...) Nyní Mu řekni, jak velmi Ho miluješ, a klaň se Králi králů.“

Máme v duchu hledět na Ježíše umírajícího na kříži, protože víme, že byl přibit pro naše hříchy, za naše viny (srov. Iz 53,5). Když Ježíš umírá na kříži, přináší dokonalou oběť, která snímá hříchy všech lidí.

Kristovo utrpení je utrpením božské Osoby, a proto má přístup všude tam, kam se dostala ničivá moc zla. On, naprosto nevinný a svatý, trpí a umírá za každého člověka v plné solidaritě

s hříšnými lidmi. Pro nás, kteří se účastníme mše svaté, je to zcela mimořádná příležitost.

Svaté přijímání

Eucharistie přijatá s čistým srdcem nás proměňuje a uvádí do nebeské reality, neboť máme účast na životě Nejsvětější Trojice. Jít na mši svatou je vstupem do nebe, kde sám Bůh stírá každou slzu (srov. Zj 21,3–4).

Nic nám nemůže dát víc než to, co dostáváme ve mši svaté, neboť přijímáme život a lásku samého Boha. To není metafora, předzvěst nebo symbol, ale pravá skutečnost.

S pokorou před velikostí Boha, jenž vstupuje do lidského srdce, přijímáme ▷

Foto: Flickr, fiskfisk (CC BY 2.0)

Rutina způsobuje, že Mu buď nemají co říci, anebo jenom odříkávají modlitební formulky...

Po svatém přijímání a po mši svaté...

Po svatém přijímání je potřeba minimálně pět minut být sám s Ježíšem, v tichosti vlastního srdce. V této nejdůvěrnější jednotě s Bohem Mu odevzdejme sebe jako výlučný majetek. Můžeme použít slov modlitby: „Přijmi, Pane, všechnu mou svobodu. Přijmi mou paměť, můj rozum a všechnu mou vůli. Všechno, co mám a co mi patří, mám od tebe: všechno ti to odevzdávám, nalož s tím podle své vůle. Jenom o lásku k tobě tě prosím a o tvou milost, to mi stačí, nic jiného už nežádám. Amen.“ Ale musí to vyplývat z našeho přesvědčení a touhy!

Po skončení mše svaté musíme žít, pracovat i odpočívat v jednotě s Ježíšem. Čas po mši svaté je dobou, ve které žijeme z Toho, kterého jsme přijali. A zároveň je časem přípravy na další slavení Eucharistie a setkání s Ním.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■
(redakčně upraveno)

eucharistického Ježíše s největší vnitřní usebraností a vroucností, jaké jsme v tu chvíli schopni. **V prostotě Ho přivítej, raduj se z Jeho přítomnosti, spoj se s Ním. Teprve potom Mu upřímně řekni o svých potřebách a těžkostech,** aby onen „nejdra-

hocennější čas“, jak ho nazvala svatá Faustyna, neuplynul jen vypočítáváním proseb.

Někteří lidé přijímají Pána Ježíše jen ze zvyku. Rutina způsobuje, že Mu buď nemají co říci, anebo jenom odříkávají modlitební formulky a nevkládají do nich srdce.

Někteří lidé přijímají Pána Ježíše jen ze zvyku.

Foto: Flickr, pkmk (CC BY 2.0)

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

V Eucharistii je skutečně, reálně a podstatně přítomno Tělo a Krev Ježíše Krista. ^[De fide]

K hodnému přijetí Eucharistie se vyžaduje stav milosti. ^[De fide]

Eucharistie působí niterné spojení s Kristem a jako prokrm duše udržuje a rozmnožuje její nadpřirozený život. ^[Sent. cert.]

Nositelem konsekrační moci je jen platně vysvěcený kněz. ^[De fide]

Mešní oběť není pouze obětí chvály a díky, ale také smírnou a prosebnou obětí. ^[De fide]

Srov. Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc, 1994.

Zoufalá situace?

Foto: Flickr, stofiska (CC BY-SA 2.0)

Před půldruhým rokem jsem svěřila svůj život Božímu milosrdenství. Začnu však od začátku.

Už pět let jsem měla ustavičné problémy s hledáním práce. Nikdo mě nepotřeboval... Ostatní začali pracovat, ale já jsem pořád hledala. Prožívala jsem úplné zoufalství, a kdybych neměla oporu v rodině, možná bych už dnes nebyla naživu... Měla jsem tehdy jen jednu věc na starosti: neplacené dobrovolnické činnosti. Taková charitativní činnost mi sice poskytovala zadostiučinění, ale nemohla jsem přece pořád být vydržována rodiči.

Začala jsem se modlit, aby mi Bůh postavil do cesty dobré lidi, kteří by mi pomohli najít vhodné zaměstnání. Prosila jsem o to prostřednictvím korunky k Božímu milosrdenství – tak jak k tomu vyzývala svatá Faustina Kovalská. Nemusela jsem dlouho čekat na výsledky své modlitby. Důvěřovala jsem, uvěřila jsem a – dnes pracuji! Děkuji Bohu i za dobré lidi, které jsem na své cestě potkala a stále potkávám.

Nyní všechny starosti a obtíže svěřuji Bohu; snažím se co nejčastěji modlit korunku k Božímu milosrdenství, protože vím, že má obrovskou moc.

Všichni, kteří hledáte práci a nevidíte kvůli tomu konce trápení, důvěřujte Božímu milosrdenství! Je třeba jen uvěřit a důvěřovat Bohu a On sám naše stezky napřímí.

Joanna ■

Korunka k Božímu milosrdenství

(Ize se modlit na obyčejném růženci)

Na začátku:

Otče náš...; Zdrávas Maria...; Věřím v Boha...

Na zrnkách Otčenáše:

Věčný Otče, obětují Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa.

Na zrnkách Zdrávasů:

Pro Jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.

Na závěr (tříkrát):

Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.

Imprimatur

Mons. Karel Otčenášek, biskup královéhradecký, v Hradci Králové dne 7. července 1995

Všichni, kteří hledáte práci a nevidíte kvůli tomu konce trápení, důvěřujte Božímu milosrdenství!

Foto: Flickr, [Sir]balli (CC BY-NC-SA 2.0)

Před Velehradem

Foto: 3x Vojtěch Novák

CYRIL A METODĚJ

– JAK PŘEKONAT BEZNADĚJ!

P. Marek Dunda stál společně s Mons. Janem Peňázem a Mons. Jindřichem Bartošem u zrodu myšlenky pravidelného každoročního pěšího putování na Velehrad – Národní pěší poutě.

Co to jsou národní pěší poutě na Velehrad?

Od roku 2001 chodíváme pěšky na Velehrad, letos po dvanácté. Právě Velehrad symbolizuje spojení s věrozvěsty – se svatým Cyrilem a Metodějem – a touto poutí se hlásíme k jejich odkazu. Takříkajíc jdeme sestoupit ke kořenům naší víry. Přicházíme z různých směrů a některé skupiny jdou pět a více dnů. V posledních letech už tomu říkáme národní pěší pouť na Velehrad – to proto, že nás bývá poměrně hodně, sejdou se tam poutníci z celé naší země, a v neposlední řadě i proto, že se modlíme za náš národ.

Proč zrovna Cyril a Metoděj?

Je zajímavé pozorovat, jak nám byly v různých obdobích předkládány různé vzory z naší minulosti. Není to tak dávno, co nám bylo vykreslováno například husitství jako vrchol našich dějin. Vzpomínám, jak jsme ve škole s hrdostí hltali manipulativní informace o tom, že v té době dal náš národ o sobě vědět tak úspěšně, že se Evropa před námi třásla – někde se to tak učí dodnes... Až později se člověk dověděl víc – husitství byl vrchol, ale barbarství: spousta vražd, zničených kostelů, klášterů a knih a mnoho dalšího zla. Za vzor je třeba dávat něco opravdu kladného – světce, období míru a všestranného rozkvětu, to, co posunulo náš národ citelně dopředu. V našich dějinách je jistě mnoho kladných období a opravdových osobností. Je na čase je ukázat a začít si jich více vážit. Začátky toho nejlepšího v naší zemi jsou však spojeny se svatým Cyrilem a Metodějem. A zde je na co navázat.

V čem zvláště jsou Cyril a Metoděj výzvou?

Vždy mě na nich oslovuje jejich ochota jít do nejistoty s pevnou důvěrou v Boha. Podmínky na Moravě nebyly ideální, naráželi na obrovské množství překážek. A oni se tím nedali zlomit. Věděli proč a pro koho do toho jdou. Zapojili všechnen svůj um a schopnosti, aby to vyšlo. Ale také věděli, že i když udělají vše, co je v jejich možnostech, stejně výsledek záleží na Bohu. A proto ta velká důvěra v Pána, kterou posilovali v modlitbě. Myslím, že jsou pro nás výzvou, abychom se

*Mottem pouti je „Radost pro všechnen lid“.
(Lk 2,10)*

Od roku 2001 chodíváme pěšky na Velehrad – letos podvanácté.

nenechali zaskočit komplikacemi a problémy, které mohou nahánět hrůzu. Jejich příklad nás zve, abychom udělali vše pro znovupředávání osvobozujícího poselství evangelia lidem naší doby, znovu víc důvěřovali Pánu a u něj v modlitbě hledali sílu a pomoc. Oni ukazují cestu z beznaděje k Naději, která nezklame. A právě proto je dobře putovat pěšky na Velehrad – znovu si uvědomit, co každému z nás říká cyrilometodějské poselství.

A proč zrovna pěšky – nestačí tam dojet například autobusem nebo autem?

Samozřejmě, že má svou hodnotu i to, když na Velehrad (nebo jiné poutní místo) dorazím jinak než pěšky. Ale pěší pouť má svoje kouzlo. Když jde poutník několik dnů pěšky, má dost času, aby se připravil na to nedůležitější, co má prožít na poutním místě. A to už je pak citelný rozdíl. Navíc při pěší pouti se člověk takříkajíc modlí celým tělem – totiž kdeco jej bolí a už jen to, že vytrvá a přes bolesti kráčí, je obět, kterou může přidávat ke svým modlitbám.

Jak si takovou pouť mohou představit?

Budu mluvit především za náš vranovsko-znojemský proud, i když v těch dalších směrech je to v mnohém podobné – přesto však je i dost odlišností. My to máme na Velehrad 152 kilometrů. Začínáme v pondělí mezi 16. a 22. srpnem

v 15 hodin mší svatou ve Vranově nad Dyjí. Zde se také uděluje požehnání poutníkům. Zavazadla se naloží na doprovodné vozidlo a to nám je vždy převezve na místo noclehu. Každý poutník dostává

poutní křížek, který už si pak bere na každou další pouť. Dále dostává ještě zpěvník, ve kterém je řada poutních písniček a modliteb, které se pak při pouti používají. Každoročně je tento zpěvník aktualizován a většinou je doplněn o nové písničky. Najde se v něm i Dvanáctero poutníka, což je souhrn pravidel a zásad, podle kterých se poutník řídí. O skupinu poutníků se cestou starají „pořádkoví“, kteří mají přiměřenou výbavu: praporečky, píšťalky a samozřejmě oranžové vesty. Mají za úkol bezpečně dovést skupinu do cíle a usnadnit řidičům průjezd kolem. Je ještě mnoho dalších, kteří mají při organizaci pouti své úkoly a služby a díky nimž může vše správně proběhnout.

A jak tedy putování vypadá?

Jde se takovým tempem, aby se skupina nemusela moc natahovat nebo trhat. Část cesty se kráčí po polních nebo lesních cestách a je možnost radovat se ▷

Foto: Pavel Mašek

Loni se k nám přidal z Tupes na Velehrad i pan kardinál Miloslav Vlk.

zen. Nebývá až takovou výjimkou vidět v poutní skupině maminku s nemluvnětem v kočárku anebo pětasedmdesátiletého poutníka, který se opírá o hůl. A to je na tom právě to krásné. Je tu místo pro každého. Loni se k nám například přidal z Tupes na Velehrad i pan kardinál Miloslav Vlk a to poutníky potěšilo. Sice ne každému zdraví dovolí, aby mohl putovat pěšky, ale kdo může, tak tomu bych doporučil, ať jde, protože pouť je jedinečná skutečnost. A ty ostatní, kteří nemohou, zveme, ať se v době poutě připojí alespoň duchovně, anebo jen na jeden den.

Jak vás lidé přijímají?

Mottem pouti je „Radost pro všechny lid“ (Lk 2,10). Poutníci během poutě tuto atmosféru zažívají a předávají ji dál. Se špatným přijetím se téměř neseťkáváme – i nahodilí kolemjdoucí nebo kolemjedoucí nám zamávají nebo na náš úsměv odpovědí úsměvem. Často dostanou od poutníků i obrázek. Protože chodíme stejnou trasou pravidelně každý rok, mnozí už nás znají a na poutníky se těší. Někde se to projeví třeba tak, že pro celou skupinu poutníků je připraveno občerstvení a možnost trochu se umýt. A to přijde vhod. Tak i naši hostitelé mají na pouti svůj podíl a my se pak zase na oplátku modlíme za ně a jejich rodiny. Někteří z nich potom v sobotu dojedou na závěrečnou mši svatou na Velehrad. Takovýchto dobrodinců stále přibývá a my jsme za ně moc vděční. Už před několika lety jsem si přestal na pěší pouť brát jídlo, protože těch občerstvovacích zastávek je každý den několik. Skvělé přijetí zažíváme i v místech, kde nocujeme. Za to bych chtěl vyslovit všem našim dobrodincům velký dík – Pán Bůh zaplatí.

A jak je to tedy s noclehy?

Naše poutní skupina nocuje vždy pod střechou. Na faře, ve škole, v kulturáku. Spíme na karimatkách ve svých spacácích. Vzhledem k tomu, že v našem proudu převládají mladí, míváme i společný večerní program – říkáme mu „veselý večer“. Bývá při tom spousta legrace.

z Boží přírody. Většina trasy vede po silnici. Poutníci si s sebou nesou ozvučení. Střídají se chvíle modlitby, promluv, ticha, písní, svědectví a také různých veselých zpestření. Samozřejmě nechybí chvíle pro porozprávění si s ostatními poutníky a pravidelné zastávky na odpočinek. Díky tomuto poutnímu programu je člověk takřka nesen a zároveň i duchovně čerpá. Někteří přiznávají, že si ani nemys-

leli, že je to tak snadné ujít denně zhruba 30 kilometrů. Samozřejmě netvrdím, že se poutníkům vyhnou puchýře a další těžkosti. Ale na pouti to přijímáme bez nářků – říkáme: „Je to za víc bodů“ (před Pánem).

Kdo na takovou pouť chodí?

Ve vranovsko-znojenském proudu nás bývá kolem stovky. Věkový průměr odhaduji na 23 roků. Věk však není nijak ome-

Na symbolickém stém kilometru proti sobě tradičně nastupuje tým Marianek a Soluňáků.

Foto: Marie Kulišková

Foto: Za Vojtěch Novák

Mezi další zajímavosti patří například každodenní poutní hitparáda.

Máte ještě nějaké speciality, které ostatní poutní směry nemají?

Těch máme mnoho. Alespoň tři zmíním. Během pouti nás vždy doprovází Televizní tým křesťanské televize TV-MIS a díky němu se poutníci při podzimním velehradském setkání ve Vranově nad Dyjí mohou podívat na premiéru filmu *Letošní pout' na Velehrad*. Na všechny dosavadní díly se můžete podívat i vy na www.TV-MIS.cz (viz zadní strana tohoto čísla *Milujte se!*). Stojí to za to – vždy nás překvapí nápaditost a originalita filmových tvůrců. Mezi další zajímavosti patří například každodenní poutní hitparáda nebo obrovské šou v podobě fotbalového utkání na symbolickém stém kilometru od Vranova, kde proti sobě tradičně nastupuje tým Maria-nek a Soluňáků.

Co je pro poutníka nejdůležitější?

Když pomínu dobré boty (ale ty někteří ani nepotřebují, protože to zvládnou bosí), pak nejdůležitější je stanovit si úmysl, za co chci pout' obětovat, a častěji se k němu vracet. Takový poutní úmysl většinou Pán Bůh velkoryse vyslyší.

Je nějaký důvod, proč by se měl člověk vypravit na pout'?

Těch důvodů je mnoho: Nejprve bych připomněl spojitost s různými úmysly – každý z nich se může už sám o sobě stát dostatečnou motivací a výzvou vyra-

zit na pout': na poděkování, za pokání, za někoho, na kom mi záleží, za vyřešení nějakého problému, splnění slibu... Ale někdy se může důvodem stát už jen to, že jsem natolik zdravý, že se mohu na pout' vypravit, anebo cítím, že bych měl už jednou konečně udělat něco víc pro víru, pro Boha – něco výjimečného, něco víc než jindy – a od toho je zde právě pozvání na pout'. Těší mě, že mnozí, kteří pout' zažili, se na ni vrací opakovaně, a když se snad někdy nemohou zúčastnit, snaží se, aby to vyšlo příště.

Jak vůbec vznikla myšlenka chodit na pěší pout' na Velehrad?

Když jsme se v roce 2000 vrátili z pěší poutě z Vranova nad Dyjí do Říma (za 33 dnů a jednu noc 1178 km – viz kniha *Pout' do Říma od A do Z*, kterou je možno společně s dalšími knihami o pěším putování objednat pomocí kuponu na str. 49), prosili nás mnozí, že by i oni rádi šli na nějakou podobnou pěší pout', ale kratší, aby to zvládli fyzicky a časově. A tak jsme dali hlavy dohromady s Mons. Janem Peňazem a Mons. Jindřichem Bartošem >

Foto: Emil Veis

Pout' z Prahy do Jeníkova

Foto: Marie Kulhánková

i dále. A jsme vděční i za Boží požehnání. Bohu díky.

Existují i další pěší poutě?

Těch je už poměrně dost a mám z toho radost, že se poutní spiritualita šíří a oslovuje další a další. Zmíním jen ty, ve kterých jsme nějakým způsobem namočení. Nejprve tři jednodenní: 1. května pěší pouť mužů z Vranova nad Dyjí do Jevišovic k patronovi mužů svatému Josefovi. Začátkem května Dívčí pěší pouť z Vranova nad Dyjí do Kostelního Vydří a 8. května pěší pouť z Kobylí do Žarošic. Koncem května pak bývá čtyřdenní pouť z Prahy do severočeského Jeníkova – informace naleznete na www.fatym.com.

Rozhovor s P. Markem Dundou připravil
P. Pavel Zahradníček OMI ■

Nejdůležitější je stanovit si úmysl, za co chci pouť obětovat.

a došli jsme k závěru, že nejvýznamnějším poutním místem naší země je právě Velehrad, který je spojen s počátky víry v naší zemi. Tím bylo rozhodnuto, že právě tam budeme každoročně chodit

děkovat za dar víry a prosit, aby se víra rozhořela v naší vlasti také v naší době. A pak už byl jen krůček k tomu, aby se vše zrealizovalo. Našlo se totiž mnoho ochotných pomocníků, se kterými to šlo a jde

DVANÁCTERO POUTNÍKA (kdo neplní – nařiká)

- I. Poutník si sám stanovuje svůj úmysl pouti, na který chce pouť obětovat, a to tak, aby tento úmysl obstál i před Pánem Bohem. Častěji na něj vzpomene.
- II. Poutník si je vědom, že po dobu pouti (i po ní) vydává přede všemi mimořádné svědectví o své víře a snaží se svým příkladem, slovem či úsměvem povzbudit i ty, se kterými se náhodně setká.
- III. Poutník nikdy nereptá, obtíže pouti přijímá jako příležitost k oběti nesené s láskou pro Ježíše Krista a Pannu Marii.
- IV. Poutník se snaží o maximální dochvilnost, disciplinovanost a ohleduplnost, a to i při chůzi v silničním provozu, při společných programech i při odpočinku.
- V. Poutník vidí v ostatních poutnících své bratry a sestry, pomáhá jim nést těžkosti pouti, pracuje pro vzájemné sblížení, sjednocování a povzbuzování. Netrhá poutní skupinu a nevytváří partikulární přátelství (známosti), které by ho omezovaly v aktivním vztahu k ostatním.
- VI. Poutník se ochotně a aktivně zapojuje podle svých možností do služeb při pouti a nehledá výmluvy.
- VII. Poutník se aktivně účastní celého programu (včetně modliteb, zpěvu, naslouchání atd.).
- VIII. Poutník je vděčný všem, kteří ho při pouti přijímají a jakkoli podporují, a dbá na to, aby vše půjčené včas a v pořádku vrátil a místa, kde pobývá, zanechal upravená a v pořádku.
- IX. Ani přes vyčerpanost, bolesti a únavu se poutník nenechá vyprovokovat k netrpělivosti, nervozitě a nelásce.
- XI. Poutník se nevzdává – PRO MILÉHO NIC TĚŽKÉHO.
- XII. Milosti, které poutník načerpá, jsou k jeho upevnění v dobrém a k tomu, aby jimi povzbudil další, proto po návratu z pouti o ní nemlčí.

Koho Pán Bůh miluje, toho křížem navštěvuje

Foto: Emili Weiss, Vojtěch Novák

Radim (ve žluté čepici) na velehradské pouti

Na velehradskou pěší pout' jsme šli už několikrát. Tentokrát se nám vrátil jeden syn ze setkání mládeže, a proto jsme se připojili k poutníkům na Velehrad až po dvou dnech.

Když jsem šel naposledy, neměl jsem žádný problém. A tak příjemná představa trasy zkrácené z nějakých sto padesáti ušouraných kilometrů na pouhých sto mi vykouzlila úsměv na tváři. S pochopením mazáka jsem se díval na spoluputující, kteří kolem mne pajdali, a profesionálně odhadoval, jakých chyb se při chůzi dopouštěli. Mnoho ostatních těžce snášelo velké vedro kolem 35 stupňů ve stínu, ale ta výheň mi nevadila. Kdysi jsem se naučil, že pokud se člověk moc nesvléká,

sice víc smrdí, ale zase se o to méně vysušuje.

Jenže pak přišlo překvapení, když se na mé noze ukázal první puchýř. Suverénně jsem ho prostráhl a v klidu pokračoval. Jenže za další půlden se ukázaly další čtyři, a kdybych se téměř celou dobu nedržel aparatury, nevím, jak bych došel. To „držení se aparatury“ bylo ovšem trochu dvojsměčné: kdybych nenesl celou dobu poutní tlapčák otce Marka, neměl bych možná dostatek psychických sil – protože když máte úkol, lépe se snášejí obtíže; na druhou stranu mi ale samozřejmě těch deset kilo navíc mou tělesnou situaci moc neulehčilo. Vyzkoušel jsem si tak, že sebejistota není dobré východisko (nejen) pro poutníka; ale opravdu se spolehnout na Boha a v pokoře přijmout, co dostaneme – i ty bolavé nohy.

Doma jsem měl pak ještě dva týdny na to, abych se při přelepování puchýřů utěšoval starým úslovím „Koho Pán Bůh miluje, toho křížem navštěvuje“. Vždy mi to připadalo padlé na hlavu. Teď jsem

ale pochopil, že kříže, které nás v životě čekají, nejsou nic jiného než příležitosti k větším zásluhám a větší slávě v nebi – v nebi není nějaký rovnostářský komunismus. A navíc s námi mohou tyto kříže – k našemu dobru – v pravou chvíli zatřepat a probudit nás z přílišné sebejistoty. Ta může být až smrtelně nebezpečná... Věřím, že stojí za to nereptat, když nám Pán nějakou drobnost sešle, a spíš ho prosit o milost dokázat nabízenou šanci dobře zužitkovat ke prospěchu svému i bližních.

Radim ■

Vyzkoušel jsem si tak, že sebejistota není dobré východisko (nejen) pro poutníka.

Víme, že nás zabijete,

Foto: 9 x TV-MIS.cz

protože jsme katolíci a řeholníci

Léta 1936–1939 byla pro Církev ve Španělsku obdobím krve a mučednictví.

Během protináboženského pronásledování zemřely násilnou smrtí tisíce lidí; podstupovali mučení, byli stříleni, a to výhradně jen proto, že byli věřící, nosili hábit, byli kněžími nebo řeholníky, kteří pastoračně působili ve farnostech, školách nebo nemocnicích, nebo proto, že byli laiky zapálenými pro víru v Ježíše Krista.

Statistiky mluví o 6835 zabitých duchovních osobách (z toho 12 biskupů, 4172 diecézních kněží, 2365 řeholníků a 283 řeholnic).

Pokud jde o katolické laiky, není možné se dobrat ani alespoň přibližného počtu zavražděných...

Věnovali se studiu a misi

Do atmosféry nenávisti a protináboženského fanatismu španělské občanské války lze zasadit i mučednictví 22 misionářů oblátů Panny Marie Neposkrvněné na předměstí Madridu, v Pozuelu: otců, bratří a scholastiků. Scholastik je řeholní bratr připravující se na kněžství – právě v Pozuelu byl španělský oblátský scholastikát, tedy místo studia a misijní přípravy. Do Pozuela přišli Misionáři oblátů Panny Marie Neposkrvněné v roce 1929. Jejich činnost brzy upoutala pozornost revolučních výborů, složených ze socialistů, komunistů, odborářů a radikálních odpůrců Církve. Ti se zvláště horlivostí dokazovali, že právě oblátů živí náboženský život v Pozuelu a okolí. Řeholní

komunita se však nedala zastrašit. Obláti sice zvýšili svou opatrnost, ale také se snažili zachovat klid a nezaujatost. Neodpovídali na žádné provokativní výpady a žádný z nich se ani příležitostně nevměšoval do politické činnosti. Pokračovali v duchovní a intelektuální formaci, aniž by se vzdali pastoračních činností, které tvořily náplň misionářského a kněžského vzdělávání scholastiků – scholastici mimo jiné vyučovali náboženství ve čtyřech místních farnostech.

Rabování, uvěznění

Nastal 20. červenec 1936. Mladí socialisté a komunisté vyrazili do ulic a především v Madridu zapalovali kostely a kláštery. V Pozuelu členové milicij vtrhli do kaple

„Jaká škoda, že jsem tehdy nezemřel, nikdy jsem nebyl na smrt tak připraven!“

P. Monje OMI

blízko nádraží, vynášeli z ní obrazy a jiné předměty a pálili je na náměstí. O dva dny později ve tři hodiny odpoledne napadla početná skupina milicionářů ozbrojených puškami a pistolemi samotný klášter. Ze všeho nejdřív zajali 38 řeholníků a zavřeli je do úzké místnosti, kde je drželi pod ozbrojeným dohledem. Byly to chvíle strašného napětí. Vzhledem k hrubému chování milicionářů si byli všichni jisti tím, že se blíží jejich konec. Potom ozbrojenci, přesvědčení, že obláti ukrývají zbraně, prohledali celý dům. Jediné, co našli, byly však náboženské obrazy, sochy, kříže, růžence a posvátná roucha. Z horních pater shazovali všechno na dlažbu pod schody a pak vše pálili na dvoře před domem. Obláti se tak stali vězni ve svém vlastním domě. Všichni byli uzavřeni v jídelně se zamřížovanými okny. To bylo jejich první vězení.

Prvních sedm bez výsledku, soudu i obhajoby

O další dva dny později, 24. července ke třetí hodině ranní, došlo na první popravy. Bez výsledku, bez jakékoli obžaloby, bez soudu, bez možnosti obhajoby předvolali sedm řeholníků a oddělili je od ostatních. Byli to: Manuel Gutiérrez Martín OMI, scholastik (věk 23 let); Cecilio Vega Dominguez OMI, scholastik (23); Juan Pedro Cotillo Fernández OMI, scholastik (22); Pascual Aláez Medina OMI, scholastik (19); Francisco Polvorinos Gómez OMI, scholastik (26); Justo González Lorente OMI, scholastik (21); P. Juan Antonio Pérez Mayo OMI, kněz, profesor, který scholastiky vyučoval (nejstarší ze všech, věk 29 let). Bez jakéhokoli

Scény z dokumentu *Obláti mučedníci*

ysvětlení byli naloženi do aut a dopraveni na místo svého mučednictví. Jejich průměrný věk byl 23 let!

Záchrana jen na chvíli

Zbylí obláti zůstali doma a svůj čas věnovali modlitbám a přípravě na blížící se smrt. Někdo, pravděpodobně starosta Pozuela, dal do Madridu vědět o tom, co hrozí těm, kteří zůstali, a ještě téhož dne byli obláti převezeni na hlavní velitelství a následující den byli neočekávaně pro-

puštěni. Snažili se tedy ukrýt v soukromých bytech. Provinciál (představený oblátů ve Španělsku) riskoval svůj život, jen aby mohl povzbudit ostatní a nosit jim svaté přijímání. V říjnu byli však znovu zajati a odvezeni do vězení. Tam procházeli pomalým mučednictvím hladem, zimou, terorem a výhrůzkami. Některá svědectví těch, kteří přežili, mluví o tom, jak s hrdinskou trpělivostí snášeli tolik obtížnou situaci, v níž bylo již patrné blízké mučednictví. Vládla mezi nimi ▷

Mladí socialisté a komunisté vyrazili do ulic a zapalovali kostely a kláštery.

Hraný dokument (12 minut):

**OBLÁTŠTÍ
MUČEDNÍCI**

na internetové televizi

TV-MIS.cz

<http://www.tv-mis.cz/titul.php?id=785>

Beatifikační obraz španělských mučedníků z Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné (OMI)

bratrská láska a atmosféra mlčenlivé modlitby. Pro většinu z nich nadešel konec dlouhého výstupu na Kalvárii v listopadu.

Dva – a pak dalších třináct

Nejdříve byli 7. listopadu zastřeleni P. José Vega Riaño OMI, kněz a formátor scholastiků (32 let), a bratr scholastik Serviliano Riaño Herrero OMI (30). Tomu se, poté co byl vyvolán z cely, podařilo přiblížit k cele P. Mariana Martína a požádat ho skrze kukátko ve dveřích o svátostné rozhřešení.

Po dvaceti dnech přišlo na řadu dalších třináct. Postup byl tentýž: žádné udání viny, žádný rozsudek, žádná obhajoba ani vysvětlení, jen vyhlášení jejich jmen v tlapačích:

P. Francisco Esteban Lacal OMI, provinční představený (48 let); P. Vicente Blanco Guadilla OMI, místní oblátský představený v Pozuelu (54); P. Gregorio Escobar García OMI, novokněz (24); Juan José Caballero Rodríguez OMI, scholastik (24); Publio Rodríguez Mosleres OMI, scholastik (24); Justo Gil Pardo

Ze svědectví muže, který byl katy donucen sloužit při popravách jako hrobník:

„Jsem si jist, že 28. listopadu 1936 jeden z kněží nebo řeholníků požádal milicionáře o to, aby mohl naposledy promluvit ke svým spolubratřím a dát jim rozhřešení. Bylo mu to dovoleno. Postupně přistupoval ke každému z nich a znamením kříže jim žehnal. Když skončil, pronesl nahlas tato slova: ‚Víme, že nás zabijete, protože jsme katolíci a řeholníci. A opravdu jimi jsme. Přesto vám já spolu se svými spolubratry ze srdce odpouštíme. Ať žije Kristus Král!‘“

(Později byl podle hrobníkova popisu v tomto odvážném knězi poznán provinciál oblátů P. Francisco Esteban Lacal OMI.)

Nejmłodším z nich bylo osmnáct.

OMI, scholastik, jáhen (26); Angel Francisco Bocos Hernández OMI, bratr (53); Marcelino Sánchez Fernández OMI, bratr (26); José Guerra Andrés OMI, scholastik (22); Daniel Gómez Lucas OMI, scholastik (20); Justo Fernández González OMI, scholastik (18); Clemente Rodríguez Tejerina OMI, scholastik (18); Eleuterio Prado Villarroel OMI, bratr (21).

Ví se, že 28. listopadu 1936 byli vyvedeni z vězení, odvezeni do Paracuellos de Jarama a tam zastřeleni. Jeden z oblátských scholastiků, který spolu s otcem Delfinem Monjeou OMI, k němuž byl přivázán, a s jedním dalším spolubratrem jel na jiném nákladním autě než většina ostatních, řekl svým spolubratřím: „Otče, udělte mi generální rozhřešení a ty – obrať se na svého společníka – řekni úkon kajcnosti, protože se blíží náš konec.“ Jim byl záhadným způsobem život ušet-

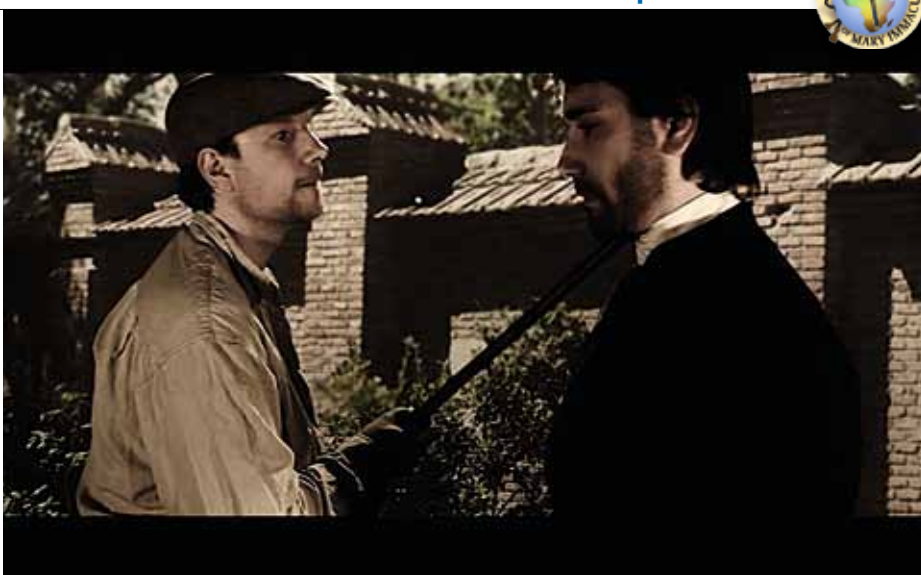
řen. Otec Monje vzpomínal po 18 letech na ten den se slovy: „Jaká škoda, že jsem tehdy nezemřel, nikdy jsem nebyl na smrt tak připraven!“

Ne prohra, ale vítězství!

Když tito řeholníci umírali, recitovali vyznání víry a odpouštěli svým vrahům a – i když byli během krutého vězení vystaveni psychickému nátlaku – nikdo z nich víru nezapřel ani nelitoval toho, že se stal řeholníkem.

Při slavnostní bohoslužbě konané v Madridu 17. prosince 2011 bylo těchto 22 oblátských mučedníků prohlášeno za blahoslavené. Spolu s nimi byl blahorečen i Cándido Castán – otec rodiny. Byl vězněn společně s oblátou v jejich domě a 24. července 1936 byl s první skupinou mladých oblátů popraven. Třicátá léta 20. století, desetiletí, kdy se mnozí snažili zcela vyhladit katolickou církev ve Španělsku, tak dala Církvi již 992 svatých a blahoslavených!

Už během prvních krvavých pronásledování ve starověku udělala Církev zkušenost, že krev mučedníků je semenem nových křesťanů. Církevní spisovatel Tertulián to kolem roku 200 po Kristu vyjádřil slovy: *Plures efficimur, quotiens metimur a vobis: semen est sanguis Christianorum* (Čím více nás kosíte, tím více je nás. Krev

Scéna z dokumentu *Obláští mučedníci*

Foto: TV-MIS.cz

„Čím více nás kosíte, tím více je nás.
Krev mučedníků je semenem křesťanů.“
Tertulián (kolem roku 200)

mučedníků je semenem křesťanů.) Zajímavé je, že právě Pozuelo se stalo místem, kde se několik děvčat ve věku kolem dvaceti let rozhodlo založit ženskou větev kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné. Stalo se to v roce 1997 – šest desetiletí po mučednické smrti oblátů z Pozulea. V roce 2001 složily první

sliby – podobné těm, které skládají misionáři oblátů. Dnes má kongregace misionářek oblátek již téměř tolik členů (celkem 20 dívek a mladých žen z pěti zemí), kolik bylo v Pozuelu zavražděno oblátů. Je to jen náhoda?

Připravil P. Vlastimil Kadlec OMI

Muzikál při vigílii – v předvečer beatifikace oblátských mučedníků

Z dopisu novokněze P. Gregoria Escobara OMI (popraven 28. listopadu 1936 ve věku 24 let), který napsal své rodině ještě před zatčením:

“Vždycky jsem byl hluboce zasažen vyprávěními o mučednících, kteří byli v Církvi vždy přítomni. Zatímco o nich čtu, naplňuje mě skrytá touha po jejich následování. Toto by bylo to nejlepší kněžství, o které by měli usilovat všichni křesťané: nabídnout Bohu vlastní tělo i krev jako oběť za víru. Jaké by to bylo štěstí zemřít pro Krista.”

Foto: Sebastian Velts, archiv OMI (Wienberg)

Foto: 10x TV-MIS.cz

Misijní růže

denní modlitba desátku růžence za misie

Co zmůže modlitba růžence

Jedna bohatá a úspěšná žena si nenašla jedinou chvíli, aby se zastavila a zamyslela nad tím, proč a pro koho žije. Když jí zemřela sestra, zdědila po ní starý omdlený růženec. Z úcty ke své sestře ho přijala jako milou vzpomínku. Když ho chtěla „už navždycky“ uložit do zásuvky stolu, všimla si, že jedno zrníčko růžence chybí. V té chvíli pochopila, že ona sama je tím chybějícím článkem. Rozhodla se růženec pravidelně modlit a tato modlitba otevřela její srdce k potřebám celého světa.

Co je růženec

Růženec je modlitba Církve. Modlí se jí biskupové, vědci, podnikatelé, řeholníci stejně jako maminky a jejich děti. Je

Růženec se modlí biskupové, vědci, podnikatelé, řeholníci stejně jako maminky a jejich děti. Je to modlitba prostá a zároveň hluboká.

prostá a zároveň hluboká. V jednotlivých tajemstvích z Ježíšova života můžeme číst svůj vlastní život a nacházet odpovědi na ty nejskrytější otázky vlastního srdce. Maria nás vede, abychom byli schopni dělat celoživotní rozhodnutí, a posiluje nás ve věrnosti. Tyto milosti si můžeme vzájemně vyprošovat, a tak ovlivnit rozhodnutí mnoha srdcí doma i na jiném konci planety.

Maria nás v růženci vede, abychom byli schopni dělat celoživotní rozhodnutí, a posiluje nás ve věrnosti.

Misijní růženec a Misijní růže (MR)

Misijní růženec se modlí stejně jako obyčejný růženec v celé Církvi. V jednotlivých desátkách se modlí 1x Otčenáš, 10x Zdravas Maria s příslušným tajemstvím a Sláva Otci.

S aktivitou Misijního růžence přišla zakladatelka Papežských misijních děl Pauline Jaricot již v roce 1826 (pozn. redakce: tehdy jí bylo 27 let, systematické pomoci misiím se věnovala od svých dvaceti let, papežského uznání pro misijní dílo, které založila, dosáhla, když jí bylo 23). Jedná se o modlitbu živého růžence za misie, kdy se člen MR denně modlí dle rozpisu jeden desátek. Jednu MR tvoří 20 lidí. Do každého desátku vkládáme misijní úmysly Svatého otce, všechny misionáře, potřeby chudých lidí a samozřejmě i své vlastní modlitby. Každý kontinent má na misijním růženci svou barvu: Afrika zelenou, Evropa bílou, Amerika červenou, Asie žlutou, Austrálie a Oceánie modrou.

Již existující společenství živého růžence si mohou ponechat svůj vlastní systém rozdělení a střídání desátek a do modlitby navíc přidají úmysl za misie. V tomto případě je s námi v kontaktu jeden zástupce za celou skupinu.

Chcete i vy ovlivnit dění na celé naší zemi?

Struktura modlitby růžence

Úvod:

- Znamení kříže • Věřím v Boha
 - Otče náš • 3x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš postupně prosíme o tři Božské ctnosti: 1. v kterého věříme, 2. v kterého doufáme, 3. kterého nade všechno milujeme) • Sláva Otcí

Pět desátků:

- Otče náš • 10x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš se přidávají růžencová tajemství) • Sláva Otcí

I. Tajemství radostná (pondělí, sobota):

1. kterého jsi z Ducha Svatého počala
2. s kterým jsi Alžbětu navštívila
3. kterého jsi v Betlémě porodila
4. kterého jsi v chrámě obětovala
5. kterého jsi v chrámě našla

II. Tajemství světla (čtvrtek):

1. který byl pokřtěn v Jordánu
2. který zjevil v Káně svou božskou moc
3. který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
4. který na hoře Proměnění zjevil svou slávu
5. který ustanovil Eucharistii

III. Tajemství bolestná (úterý, pátek):

1. který se pro nás krví potil
2. který byl pro nás bítován
3. který byl pro nás trním korunován
4. který pro nás nesl těžký kříž
5. který byl pro nás ukřižován

IV. Tajemství slavná (středa, neděle):

1. který z mrtvých vstal
2. který na nebe vstoupil
3. který Ducha Svatého seslal
4. který tě, Panno, do nebe vzal
5. který tě v nebi korunoval

Po každém desátku:

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchráň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Závěr:

• Zdrávas Královno • Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních. •
Modleme se: Bože, tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Je vhodné ještě připojit modlitbu na úmysl Svatého otce.

Misionářské dílo církve hledá stále podporu v modlitbě, která je tím nejsilnějším „prostředkem chudých“ Božího království: „modlitba poníženého proniká oblaky, a neutiší se, dokud nedosáhne cíle“ (Sir 35,17).

Jan Pavel II.

Foto: 4x archiv PMD

Členové Papežských misijních děl...

... jsou ti, kteří nám zašlou vyplněnou přihlášku a snaží se podle možností podporovat misie.

... obdrží členské číslo, které slouží pro korespondenci i jako specifický symbol při posílání darů.

... jsou zapsáni v Modlitební knize, modlí se za sebe navzájem, dostávají Misijní zpravodaj Papežských misijních děl a další materiály.

... denně se za ně modlí lidé z misí a je

za ně po celém světě sloužena mše svatá.

... patří do společenství nejbližších spolupracovníků Papežských misijních děl a mají přímou účast na misích Církve.

P. Jiří Šlégr, národní ředitel Papežských misijních děl ■

Foto: Flickr, Robert Couse-Baker (CC BY 2.0)

Irácký arcijáhen Emanuel Youkhana v rozhovoru pro známou katolickou pomocnou organizaci „Církev v nouzi“ vyzval k tomu, aby se řekla plná pravda – totiž to, že křesťané jsou systematicky napadáni a vyháněni z Iráku. Hrozí nebezpečí, že křesťané v brzké době „zmizí“ z Iráku tak, jako bylo na začátku minulého století „vyčištěno“ od křesťanů Turecko – bez toho, že by se o to v obou případech kdokoliv v Evropě či Americe vážně zajímal.

Irácký arcijáhen Emanuel Youkhana požadoval od západního světa a své vlády více poctivosti v postoji vůči pronásledování křesťanů v Iráku. Youkhana, který v Iráku koordinuje humanitární pomoc pro křesťanské rodiny, kritizoval, že irácká vláda tuto skutečnost popírá a mezinárodní veřejnosti se často tvrdí, že teror je zaměřen „ne proti křesťanům, nýbrž proti každému“. Terčem útoků jsou však jednoznačně křesťané! Vyzval k tomu, aby iráčtí křesťané „nebyli podváděni“. Proti „cílenému plánu vyhnat křesťany z Iráku“

není žádné opatření! Ani irácká vláda, ani mezinárodní společenství nedělá proti tomu dost.

Nestačí jen „odsuzovat“

Arcijáhen Youkhana podtrhl, že nestačí odsuzovat, co se děje. Tak byl například už v roce 2004 spáchán v Bagdádu útok na kostel „Panny Marie Ustavičné Pomoci“. Tento útok byl odsouzen, a přesto v tomto kostele koncem října 2010 přišlo opět víc jak 50 lidí při atentátu o život. „Odsouzení nebyla nic platná,“ stěžoval si Youkhana.

Řekl, že iráčtí křesťané nemají ani tolik strachu z nynějších útoků, jako se obávají budoucnosti. To se týká především stále pokračující islamizace společnosti. Již dnes opouštějí mnohé křesťanské ženy své domy zahalené, protože společenský tlak na ně je příliš vysoký. Nedávno byla uzavřena hudební fakulta univerzity v Bagdádu, protože hudba není slučitelná s právem šaría. Ze strany vysokých muslimských duchovních existuje také požadavek, aby na univerzitách byli muži a ženy odděleni.

Nestačí jen přijímat uprchlíky

Youkhana označuje za naivní, že západní země jen přijímají irácké uprchlíky. Tím nepřímou přispějí k tomu, že křesťanská přítomnost v Iráku skončí. Lidem by se spíše mělo pomoci v tom, aby mohli žít ve své vlasti.

Podle Youkhanových údajů žilo v Iráku původně víc než milion křesťanů, nyní jich tam žije jen 300 000. Každý týden se konají čtyři lety z Bagdádu do libanonského hlavního města Bejrútu. Většina pasažérů jsou křesťané. „Jednoho večera se rozhodnou opustit své domovy, svoje zaměstnání a vše, co jim jejich předkové zanechali,“ řekl Youkhana. Někteří lidé dokonce prchají z bezpečných oblastí, protože nevidí budoucnost pro sebe a své rodiny.

Je třeba pomoci

Nejdůležitější úkol spočívá podle Youkhanova názoru v tom, dát lidem opět víc sebedůvěry a naděje. „Dřív než se země rozpadla, lidé se zhroutili vnitřně. Přitom klíčovou roli hraje Církev, protože zprostředkovává lidem poselství naděje a říká jim: ‚Nebojte se!‘ Důležitá je rovněž materiální podpora. Také Ježíš jen nekázal, nýbrž konkrétně a hmotně pomáhal. Musí se především pomáhat rodinám, které utíkají z pětimilionového města Bagdádu do malých měst na severu. Tito lidé často ukončili vysokou školu, nenacházejí však

Rodina iráckých křesťanů, běženců

Foto: Flickr, michael_swain (CC BY-ND 2.0)

práci a musí celý svůj život budovat znovu od základů. „První den po útěku stačí jen jisté místo na spaní, ale pak je zapotřebí práce, infrastruktura, školy...“ vysvětluje Youkhana.

Premýšlel jsi už, jak můžeš pomoci?

Když jsem si text o Iráku přečetl, napadlo mě: Zde je přece potřeba něco udělat! Nestačí jen vědět... První krok bylo napsat o tom do *Milujte se!*. Co s tím ale uděláme dál...? Tři sta tisíc lidí – křesťanů, kteří ještě zůstali v Iráku – to není tak velký počet. Kdyby se alespoň někte-

rým podařilo pomoci... Vždyť pomáhat by se nemělo jen tam, kde je to „mediálně“ vděčné a populární.

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI
(podle PUR Magazin 2/2011, str. 22–23)

Ježíš také jen nekázal, nýbrž konkrétně a hmotně pomáhal.

Ostraha před kostelem v severním Iráku

Foto: Flickr, lachicaphoto (CC BY-NC-ND 2.0)

Mladí blízkovýchodní křesťané v Kanadě protestují proti násilí v Iráku.

Foto: Flickr, ET1World (CC BY-NC-SA 2.0)

Ze základních principů nelze slevit

Svatý otec Jan Pavel II. ho 24. 4. 2003 jmenoval apoštolským exarchou pro katolíky byzantského obřadu v České republice a současně titulárním biskupem orejským. V letech 2005–2011 byl Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc., i generálním sekretářem České biskupské konference.

Foto: facebook.com/fotoreportaze

Otče biskupe, v dnešní době trápí mnoho laiků, kněží, a možná i biskupů odliv věřících. Zdá se, že se – hrubě řečeno – nabízejí dvě cesty: snižovat nároky, aby lidé neodcházeli, nebo obnovit původní náročnost, racionalitu a tím i zbožnost.

Střední cesta je i v tomto ohledu nejlepší. Snižování nároků není dobrá cesta, ale ani držení se pro dnešní lidi už neúměrné vnější náročnosti má spíše opačný účinek. Jsou ale základní principy, z kterých není možné slevit. To jsou otázky ochrany života od početí, požadavek předmanželské čistoty, nepřipustnost umělé antikoncepce... Pak jsou ale jiné otázky, týkající se především postů, které Církev na jedné straně ulehčila, ale na druhé straně nechala větší prostor pro vlastní iniciativu,

jak, v čem a kdy se postit. Je tu větší zodpovědnost jednotlivého křesťana. Možná je to také idealizované, ale jenom to má cenu, co se koná dobrovolně a z lásky. Co se koná jenom proto, že je to příkaz, že jinak by to byl hřích, to až takovou hodnotu nemá. Příkaz má chránit před nějakým nebezpečím, před hříchem, ale příkaz nemůže a nemá nahradit dobrý skutek. Když Ježíš předkládá jako svůj příkaz vzájemnou lásku, tak to znamená, že nás chrání před vzájemnými pomluvami, hádkami, závistí... Ostatní jsou „jenom“ evangelijní rady: čistota, chudoba

a poslušnost. Tím ale, že jsou „jenom“ radami, mají větší hodnotu než jakýkoli jiný příkaz, bez kterých by ale křesťanský život také nebyl možný. Takže tady existuje jasné spojení mezi příkazem a radou. Jedno je kořenem a druhé je korunou.

Někteří kněží dnes často nemluví veřejně o tom, co je hřích a co není, a říkají, že lidé už tak mají starostí dost a bylo by chybou nakládat jim další břemena. Je tento přístup přínosný pro moderní společnost?

Souhlasím s tím, že takový přístup

Když kněží mluví lidem o hříchu, není to proto, aby jim nakládali nějaké břemeno navíc...

Foto: facebook.com/fotoreportaze

Foto: 2x Anton Frič

Snižování nároků není dobrá cesta, ale ani držení se pro dnešní lidi už neúměrné vnější náročnosti...

pro moderní společnost není přínosem. Vychází se totiž z mylného předpokladu. Když kněží říkají lidem o hříchu, není to proto, aby jim nakládali nějaké břemeno navíc, ale proto, aby je chránili před pokušeními a před nimi samými. Člověk si to mnohokrát neuvědomuje, ale sám sobě může být největším nebezpečím, pokud se nedokáže ovládat, pokud není dobře usměrněn, pokud si neuvědomuje, že někdo ho sleduje, že někdo nakonec i bude hodnotit jeho činy. Zapomíná se často i na to, že člověk nežije jenom pro sebe, ale i pro ostatní bližní, pro společnost. Co je sice „dobro“ pro mě, ale špatné pro jiné, je také vždycky hřích (například krádež, podvod, korupce, ale i potrat...).

Pozice řeckokatolíků přímo vybízí, aby byli mostem v ekumenickém dialogu s pravoslávím. Jsou podle vás náznaky, že se podaří plně sjednocení se Svatým stolicem, jako se to stalo v případě některých společenství anglikánské církve?

To, že východní katolické církve jsou a mají být mostem jednoty s nekato-lickými křesťany, je uvedeno i v kon- cerních dokumentech, ale málo se to

v poslední době zdůrazňuje. Nežřídka se, žel i v našich podmínkách, sjedno- cení východní křesťané paradoxně pova- žují dokonce za překážku této jednoty. Nejednou se mi ale zdá, že se v ekume- nismu spíše hledá lehčí cesta určitého kompromisu. Tak jako se takřka nemluví o hříchu, tak se na katolické straně velmi málo mluví o rozdílech a chybách nebo omylech jednotlivých církví. Nepatří to do tzv. politické korektnosti. Kdo vcho- vává nějakého mladého člověka, také ho má rád, ale vidí i jeho nedostatky a chce je pro jeho dobro odstranit. Pokud ve vzá- jemném dialogu nebudeme hledat na prv- ním místě pravdu – pravdu evangelia, a ne naši pravdu –, nepostoupíme ani o kousek dopředu. Musí se hledat pravda v lásce, ne jednotlivé kompromisy. V tomto je Svatý otec Benedikt XVI. velmi jasný a nekom- promisní.

Co se týká jednotlivých pravoslav- ných církví, tyto mají velkou autonomii, protože jsou nejen historicky, ale i v sou- časnosti velmi často kulturně, ale i poli- ticky spojeny s nějakým národem, i když ten národ už moc věřící není (Srbové, Bulhaři, Řekové, Bělorusové, ale přede- vším Rusové; méně Rumuni, Ukrajinci).

Je to pro ně pomoc a podpora, ale i zátěž. Kdyby se celé církve chtěly spojit se Sva- tým stolicem, tak by to byla pro ně i velká revoluce kulturní, historická a politická. A to je dnes těžko představitelné. Schůd- nější se proto zdá cesta započatá angli- kánskými věřícími a kněžími. Žádalo by to však od pravoslavných představitelů větší velkorysost a otevřenost, což při sou- časném stavu věci je požadavek poměrně dost idealistický. Jednota však není naším dílem, je to dílo Boží. Proto i když moc cest nevidíme, spoléháme na Boží vůli, že On nás povede i po cestách, které jsou dnes pro nás ještě neznámé.

*Připravil Radim Ucháč ■
(dokončení z minulého čísla)*

Musí se hledat pravda v lásce, ne jednotlivé kompromisy. V tomto je Svatý otec Benedikt XVI. velmi jasný a nekompromisní.

Posilovat vůli

Foto: P. Krzyztof Dzielak

a hledat, co chce Bůh

Určitě jste už slyšeli o tom, že lidé, kteří v tomto světě udělali něco velkého, něco dokázali, měli pevnou vůli. Jenomže pevnou vůli člověk potřebuje nejen proto, aby mohl uskutečnit „své“ velké plány. Potřebuje ji, aby mohl vykonat to, k čemu ho zve Bůh. A především aby se stal takovým, jakým ho Bůh chce mít. Aby odpověděl na úžasné Boží pozvání.

Několik citátů k zamyšlení

Na důležitosti lidské vůle a její pevnosti se shodují nejrůznější myslitelé, učitelé duchovního života, světci i lidová moudrost:

„Kdo neumí poručit sobě, zůstane vždycky sluhou.“

Johann Wolfgang Goethe

„Kdo chce něco mít, musí se mu chtít.

lidové přísloví

„Nejdál dojde a nejúspěšnější bude ten, kdo nejvíc zápasil sám se sebou.“

Antoine de Saint-Exupéry

„Pokročíš natolik, nakolik se přinutíš.“

Tomáš Kempenský

„Když chceš žít s Bohem, musíš žít podle pevných zásad.“

sv. František Saleský

„Pevná vůle je nejkrásnější poklad, který se lidem (bohužel jen některým – pozn. redakce) podařilo vzít s sebou, když byli vyhnáni z ráje.“

sv. Řehoř Nysský

Pevná vůle je něco jiného než dobrá vůle

Zatímco se dobrá vůle dotýká nějakého postoje k něčemu, pevná vůle se spojuje s vytrvalostí a směřuje k dokončení

toho, pro co jsme se rozhodli. Například: Když má člověk dobrou vůli, můžeme se s ním domluvit, nějaké řešení se vždy najde. Když mluvíme o pevné vůli, sledujeme také i dosažení toho, pro co jsme se rozhodli. Dobrá vůle pomáhá najít dobrá řešení, ale teprve pevná vůle je pomáhá uskutečnit.

Mít pevnou vůli neznamená „být jako beran“

Ne všechno, co nás napadne, je dobré a správné. Proto si zapamatujme několik pravidel, které nám usnadní rozhodování:

- Ptejme se: Chci to skutečně? A proč, jaké mám k tomu důvody? Potřebuji to ke svému růstu? Když učiníme rozhodnutí „chci“, pak se již nevracejme, to nikam nevede.
- Ukvapené jednání v sobě nese nebezpečí omylu. Proto je třeba si ponechat čas na rozmyšlenou. Čas uchová věci hodnotné, ostatní odpadnou.

- Když se rozhodujeme v něčem důležitém, nezapomínejme se poradit s těmi, kdo mají zkušenost života, něčeho již dosáhli, jsou na stejné cestě ke stejnému cíli. Těžko bude na cestě k Bohu radit ten, kdo Boha nepoznal a nesečkává se s ním.
- Úskalím na cestě k dosažení cíle jsou hříchy, které zatemňují poznávání člověka, berou sílu ke konání. Podobně působí i vášně, pokud jsou nekontrolované.
- Pevná vůle vyžaduje pravidelnost. O lidech, kteří nedodrží slovo, zásady, rozhodnutí, říkáme, že jsou bezcharakterní, to znamená také nestálí. Ve výchově vůle toto není možné, ničeho bychom nedosáhli. Kdyby byl člověk jen občas na cestě k cíli a na chvíli se zase zastavil, pak je jeho život v rozkladu.

- Na cestě k Bohu nikdy neplatí „jen občas“. Musíme stále, i když třeba po malých krůčcích postupovat dopředu.

- Cvičme se v pevné vůli maličkostmi.

„Já chci, a proto to určitě dokážu.“

Tato věta by neměla chybět v životě žádného člověka – když se pro něco rozhodne. Jen ten v životě něco dokáže, kdo nikdy neříká „chtěl bych“, ale kdo prohlašuje rozhodné „chci“ a důsledně za tím jde, i když to stojí nemalé oběti.

Foto: Flickr, khrawlins (CC BY 2.0)

Ale co chtít?
Jenže co máme chtít, aby to opravdu stálo za to? Při tomto hledání je třeba si klást tyto otázky: Jak mám naplnit svůj život... Čím se mám stát... Jak mám žít... Co je smyslem života...

„Otče, ať se na mně naplní tvá vůle!“
Tato věta vyjadřuje hluboké přesvědčení o tom, že Bůh si vždycky přeje naše dobro a že nic rozumnějšího neexistuje.

Naše představy a plány, nebo Boží vůle?

Podle přístupu k hledání odpovědi na různé otázky života existují ve společnosti různé typy:

Kdo neumí poručit sobě, zůstane vždycky sluhou.

Citáči jsou lidé, kteří říkají: „Cítím, že...“ Při vyslovení názoru často chybí reálný základ.

Myslitelé jsou lidé, kteří říkají: „Myslím, že je to takto...“ Tito lidé, oproti citákům, aspoň přemýšlí.

Nápadné pro oba typy je to, že se jejich názory často liší nejen od Boží představy, ale také od přirozených pravidel lidského soužití.

Hledající jsou ti lidé, kteří jsou schopni přijmout i jiný pohled, když poznají, že je správný.

A pak jsou tu **věřící**, což ovšem neznamená, že slepě přijímají vše, co Bůh nabízí, že s Bohem nediskutují o věcech, událostech... Ale v konečném rozhodování dají za pravdu Bohu. Vede je k tomu vědomí, že Bůh je láska a chce pro nás dobro.

Aby se život povedl

Toužit po skutečném Boží vůle v našem životě znamená:

- **opravovat:** Jako polámaný se často jeví člověk, svět, ve kterém žijeme. Někdy je člověk tak polámaný, že je třeba mnohé vyměnit. To se děje ve svátosti smíření, kdy Bůh z nás vyjme „vadné součásti“ – hříchy – a nahradí je něčím novým ▷

Foto: Flickr, Talba (CC BY-NC-SA 2.0)

Proč je Boží vůle pro mnohé z nás nepřitažlivá, nebo se dokonce stala „strašákem?“ Často je to proto, že ji v podstatě ani neznáme...

- svojí milostí. Toto je okamžik, kdy začínáme znovu fungovat podle Boží vůle.
- **zacvičovat se:** Když hledáme Boží vůli, zacvičujeme se v ovládání a užívání člověka (tj. sebe samotných) a světa. Odborník – Bůh, který nás „sestrojil“ – dává pravidla života, pravidla správného fungování.
Zácvik v používání je nutný také proto, že kvůli dědičnému hříchu a našim osobním hříchům došlo k mnoha poruchám. Proto je nutné hledat cestu a zacvičovat se v novém způsobu života. Máme se stát odborníky v Božích věcech.
- **pokračovat:** Když říkáme: „Bože, ať se stane tvá vůle,“ tak nemyslíme jen na určité jednání, chování, ale také hledáme smysl všeho toho, co zde je, a ptáme se, proč Bůh tuto věc učinil, jakou hodnotu má člověk, jaký smysl

mají události, které nastaly... Učit se dívat na věci Božím pohledem znamená pokračovat v Božím díle zde na zemi, neztratit smysl života, cestu ke spáse.

- **sjednotit:** Proč je Boží vůle pro mnohé z nás nepřitažlivá, nebo se pro některé dokonce stala „strašákem?“ Často je to proto, že ji v podstatě ani neznáme, a díky tomu v nás působí předsudky a falešné představy o Boží vůli. Sjednotit znamená dělat věci společně s Bohem.

Jak hledat Boží vůli

K poznávání Boží vůle nám kromě jiného mimořádným způsobem pomáhají tyto skutečnosti:

- Písmo svaté;
- Ježíš, který nám svým pozemským životem dává poznat, co si Bůh přeje;
- osobní zkušenosti s Bohem;
- čisté srdce, které k poznávání Boží vůle potřebujeme;

- konkrétní denní situace, které o ní vypovídají.

Pozn. redakce: Za přečtení (nebo za opětovné přečtení) a důkladné promyšlení stojí také článek „Jak nacházet Boží vůli – tři kritéria pro tvou jistotu“ v *Milujte se!* č. 16/2011 str. 28–30 (najdete ho i on-line v archivu všech dosud vydaných čísel časopisu *Milujte se!* na www.milujte.se) – v tomto článku se totiž podrobně vysvětluje, jak je důležité, aby se jednotlivá kritéria poznání Boží vůle (tj. 1. touha, vnitřní inspirace nebo inspirace někým jiným, 2. okolnosti a 3. souhlas autority) vzájemně doplňovala, a tak jsme mohli mít jistotu, že nejde jen o naše výmysly a neopodstatněná přání.

Podívejte se na to zpětně!

K tomu, aby se podívali zpětně na to, co s ním již prožili, vyzval Ježíš své učedníky v závěru svého veřejného života. „Když jsem vás poslal..., měli jste v něčem nedostatky?“ (srov. Lk 22,35)

Když jsem vás pozval, abyste byli se mnou a vy jste přijali...

Když jste poznávali Boží život...

Když jste žili tak, jak jsem vás to učil...

Když jste přijali Boží záměry, které byli odlišné od lidských...

Oni mu odpověděli: Nic nám nescházelo. Je to taková „maturitní věta“, která vychází z tříleté zkušenosti a formace s Ježíšem. Ježíš jejich vyznání o něco později posílil Duchem Svatým. Z apoštolů se stali svědkové Boží lásky.

Ze života

Při pronásledování křesťanů v roce 155 ve Smyrně (dnešní Izmir v Turecku) vyzval konzul Polykarpa: „Rouhej se a já tě pustím na svobodu. Proklínej Krista!“ „Sloužím mu již 86 let a nikdy mi neudělal nic zlého. Proč bych se měl rouhat svému Králi a Spasiteli?“ odpověděl stařec. Také pro něj nebyl život podle Boží vůle nějakou teorií. Za 86 let svého života už dobře věděl, na koho se může spolehnout. Měl to už prakticky „ozkoušeno“. (O umučení sv. Polykarpa se dochovala velmi působivá soudobá zpráva z poloviny 2. století – její kompletní text je na fatm.com/taf/knihy/patrol/p_upol.htm – pozn. redakce)

P. Josef Havelka ■

Prameny:
Špidlík, Tomáš. *Prameny světla*. Olomouc; Refugium Velehrad-Roma, 2005.
Bosco, Teresio. *Don Bosko*. Praha; Portál, 1993.

Andělé

Foto: Flickr, Makenosound (CC BY-NC-ND 2.0)

Bylo to 6. února kolem čtvrt na devět. Bydlela jsem tehdy v Ouage, nedaleko Dijonu. Jela jsem na nákupy Peugeotem 205-combi. Na křižovatce jsem zjistila, že nevidím dál než na pár metrů – byla strašná mlha! Rozsvítím světla, rozhlédnu se napravo, nalevo. Jsem nervózní z té mléčné kaše a ještě jednou se podívám doleva a doprava, znovu doprava a vyjedu. Najednou slyším prudké skřípění brzd a vidím nalevo auto řítící se přímo na mě. „Proč jsem se znovu nepodívala doleva?“ napadne mě ve zlomku vteřiny. Prásk. Cítím, jak se plech deformuje, ale zdá se, že konstrukce auta je v pořádku a všechny moje končetiny také.

Vystoupím z auta a vidím mladou řidičku druhého vozu. Bohu díky je v pořádku. Hned ji ujistím, že zavinění je na mé straně a odstavíme auta stranou vozovky.

Té dívce je tak osmnáct devatenáct, je v šoku, vyděšená a neustále opakuje: „Máma mě už nikdy nenechá řídit! Jak jí to vysvětlím?!“

„Poslyš, je to moje chyba, vysvětlím jí to.“

Zavolám její mamince, která mě požádá, abychom sepsali oznámení o nehodě u nich doma. „S radostí, jen je třeba vyměnit kolo.“ („Hm... hm... takže

jak že se to dělá s tím heverem?“ běží mi hlavou). Otevřu kufr a vytáhnu hever. Ale jen co se sehnou ke kolu, zastaví u nás modrý citroën. Zvednu se a vidím, že vystupuje pán kolem šedesátky. Je středně vysoký, má knírek a ptá se, co se přihodilo. Vysvětlím mu to, načež mi vezme z ruky hever a vymění kolo. Nic neříká, prostě jedná. Dívka je v takovém šoku, že se věnuje jí a nemám čas s ním mluvit, ale všímám si, s jakou zručností pracuje. V rekordním čase skončí a odjede.

K mému překvapení ovšem citroën nepokračuje svou cestou, ale vrací se, odkud přijel. Obrátím se na tu slečnu:

„To je ale zvláštní, ten pán nic neřekl!“

„To je pravda.“

Později během dne nad tím ještě přemýšlím a zarazí mě s jakou lehkostí, samozřejmostí a elegancí se tento muž, ne už nejmladší, pohyboval, jak se sehnul k heveru s téměř rovnými zády, jistota jeho gest... Jako by jeho zručnost cosi naznačovala... A proč se vrátil stejnou cestou? Přišel kvůli mně či kvůli nám? Nevím, kdo byl ten člověk, který se objevil s takovou

prozřetelností a skromností, ani odkud přišel. Ale ráda si představuji, že to třeba byl anděl.

Andělé jsou dneska v módě. Jsou ve filmech, v knihách... Věříte na ně? ▷

Foto: Flickr, CapaPiper (CC BY-NC 2.0)

Andělé skutečně existují.

Krásný žebrák

sestra Marie od Navštívení

Při setkání dvou lidí může někdy vyskočit jiskra, jako bychom o sebe křísili dvěma kameny. Sestra Marie z Komunity Blahoslavenství vypráví o čtyřiceti náhodných setkáních, která ji něčím překvapila a oslovila, v nichž nečekaně prožila Boží přítomnost. Svědectví ukazují, že jsme-li vnímaví, mohou v nás i náhodná setkání rozsvěcovat světlo Kristovo.

Sestra Marie od Navštívení vstoupila do Komunity Blahoslavenství v roce 1991. Do té doby se několik let věnovala žurnalistice, pracovala jako reportérka v belgickém rádiu a televizi.

Vydalo
Karmelitánské nakladatelství,
15 stran, 149,- Kč.

Možno objednat na www.ikarmel.cz
nebo na adrese:
Zásilková služba KNA
Kostelní Vydří 58, 380 01 Dačice
E-mail: zasilky@kna.cz
Telefon: 384 420 29

V krédu vyznáváme, že Bůh je Stvořitelem všeho viditelného i neviditelného – a mezi neviditelné patří také andělé.

Dlouho jsem tomu vůbec nevěnovala pozornost. Ale jako studentka jsem hodně jezdila autostopem a vždycky, když se mě lidé ptali, jestli nemám strach, odpovídala jsem: „Mám anděla strážného.“ Říkala jsem to jen tak, ale dnes s odstupem vidím, že nade mnou můj anděl strážný opravdu bděl.

Je vlastně dost divné, že jsem si dokázala nevšimnout andělů v Bibli, když si uvědomím, kde všude se vyskytují. Zahradu Eden hlídají cherubíni (Gn 3,23), Jákob vidí anděly ve snu, v Tobiášově příběhu je hlavní postavou archanděl Rafael, anděl oznamuje narození Samsona... V Novém zákoně oznamuje archanděl Gabriel Marii, že bude matkou Spasitele, andělé zvěstují pastýřům Ježíšovo narození, andělé obsluhují Krista na poušti, anděl ho utěšuje v Getsemanské zahradě, andělé oznamují ženám vzkříšení...

Jsou prostě všudypřítomní! Jednou jsem pozorně četla texty zvěstování a všimla si, že o Zachariášovi se píše, že se ulekl při pohledu na anděla (Lk 1,12), zatímco o Panně Marii, že se ulekla nad jeho slovy (Lk 1,29). Maria se nelekla anděla, lekla se andělových slov. Možná byla zvyklá vídat anděly? To by pro tu, která je Neposkvrněným Početím, nebylo nijak překvapivé...

Andělé skutečně existují. Při každém slavení eucharistie jsou kolem oltáře, náš anděl strážný nás neztrácí z očí. Někteří lidé mu dají jméno a povídají si s ním, prosí ho o pomoc, děkují mu nebo mu dávají různé malé úkoly – postarat se o tu nebo onu kamarádku/kamaráda apod.

Zdá se mi, že by našeho anděla strážného možná víc potěšilo, kdybychom se obraceli k Bohu. Andělé jsou sluhové Boží, slouží mu, chválí ho a uctívají. A my? Komu sloužíme my?

sestra Marie od Navštívení ■
(Krásný žebrák, KNA, 2011 – viz
upoutávka v bočním sloupci)

Vždyť svým
andělům vydal
o tobě příkaz,
aby tě strážili
na všech tvých
cestách.

(Žl 90,11)

Foto: Flickr, Queen Esoterica (CC BY-NC-SA 2.0)

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Kdo jsou andělé?

Andělé jsou zcela duchovní Boží stvoření, obdařena rozumem a vůlí. Jsou netělesní, nesmrtelní a obvykle neviditelní. Žijí neustále v Boží přítomnosti a zprostředkovávají lidem Boží vůli a ochranu.

Anděl, jak napsal kardinál Joseph Ratzinger, „je jakoby osobní myšlenkou, kterou mě oslovuje Bůh“. Avšak i andělé se zcela obracejí ke svému stvořiteli. Planou láskou k němu a ve dne v noci mu slouží. Jejich chvalozpěv nikdy neumlká. Andělé, kteří od Boha odpadli, se v Písmu svatém nazývají ďáblové nebo démoni.

Lze s anděly navázat vztah?

Ovšem. Anděly lze prosit o pomoc a o přimluvu u Boha.

Každý člověk dostává od Boha anděla strážce. Je dobré a smysluplné modlit se k andělu strážci za sebe i za ostatní. Andělé mohou dát o sobě vědět v životě křesťanů např. jako poslové nějaké zprávy nebo jako pomáhající průvodci. S falešnými anděly ezoteriky nemá vira nic společného.

Srov. Youcat. Katechismus katolické církve pro mladé.
Karmelitánské nakladatelství; Kostelní Vydří, 2011.

Krásný žebřák

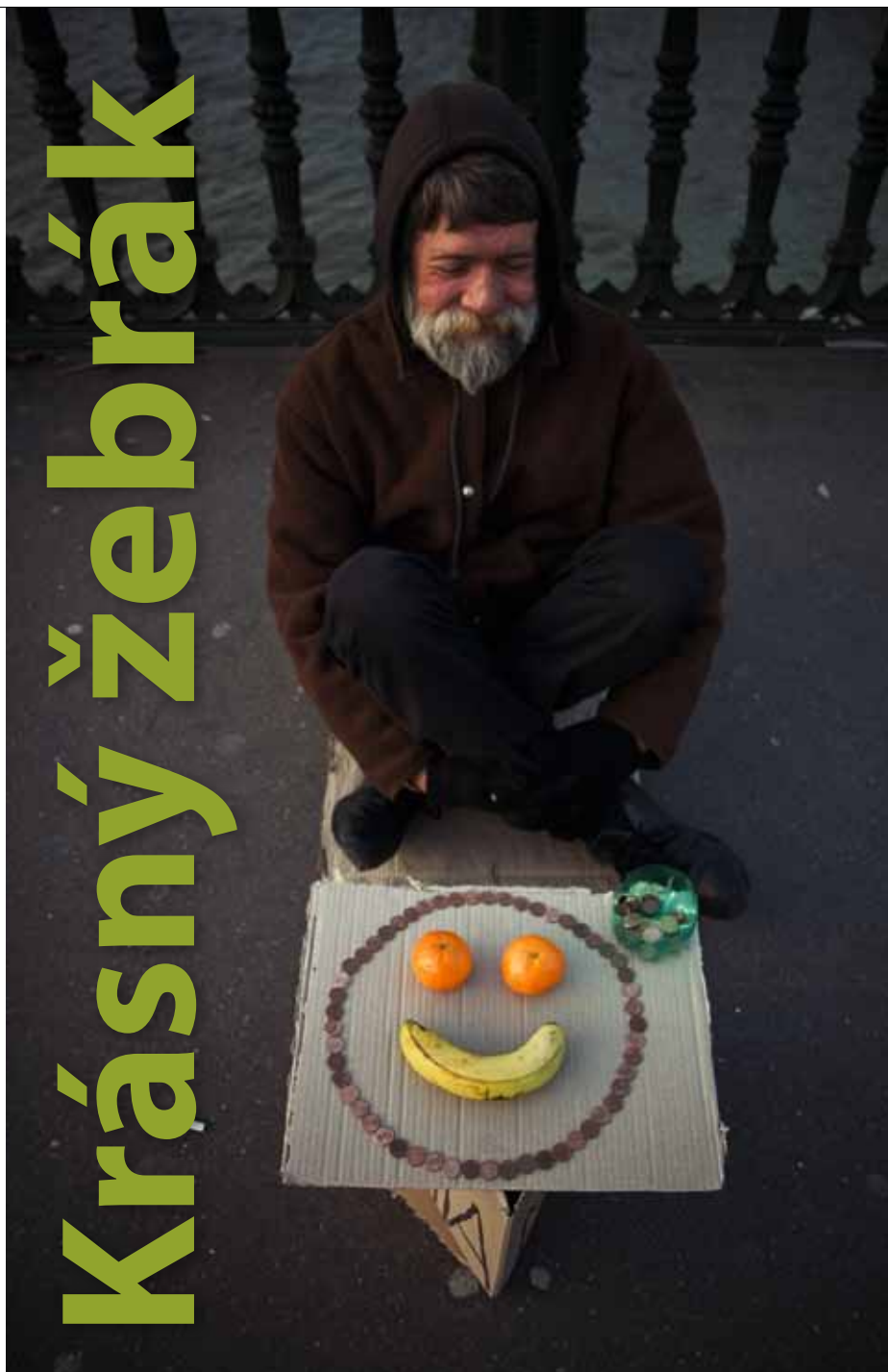

Foto: Flickr, dangitstim (CC BY-NC 2.0)

Paříž, březen 2006, stanice metra Saint-Paul. V posledních dnech teplota výrazně klesla, nebe je ale bez mráčku a slunce příjemně hřeje. Jdu na metro. U vchodu po mojí levici sedí na lavičce asi čtyřicetiletý muž obložený igelitkami a zrovna si zapaluje cigaretu. Usmějeme se na sebe:

„Není moc teplo, co?“ prohodím.

„To není,“ odpoví a mne si ruce.

Ještě jednou se na sebe usmějeme a rozloučíme se.

V tu chvíli málem vrazím do muže s dlouhými prošedivělými vousy, který sedí na zemi a opírá se o zeď metra. Není moc čistý, ale působí velice laskavě. Dívá se přímo před sebe. Pozdravím ho, nakloním se k němu a zeptám se:

„Není vám na té zemi zima?“

„Já se zimy nebojím!“

Vezmu ho za ruce, abych ho trochu zahřála. Smějeme se.

„Máte krásný úsměv – jako anděl!“

„Jak se jmenuješ?“

„Jean-Claude, a ty?“

„Marie od Navštívení.“

„Ty se jmenuješ jako Naše Paní!“

„Ano.“

„Můžeš se za mě pomodlit?“

„Jistě. A pomodlíš se zase ty za mě? Já také potřebuji, aby se za mě někdo modlil.“

„Kdykoliv budu myslet na Pannu Marii, vzpomenu si na tebe.“

„Vždyť chudé máte mezi sebou vždycky, ale mne vždycky nemáte,“

(Jan 12,8) řekl Ježíš. A je to tak – ve velkoměstech neudělá člověk ani krok, aby nenarazil na žebračku s dítětem, beznohého žebřáka, mladého kluka, který se povaluje na lavičce... Jak reagovat? Dát jim peníze, nebo ne? Dáváme ze soucitu, nebo abychom se vyhnuli pocitům viny? Vždycky dávat, protože Bůh dává a nepočítá?

Znám velmi „svaté“ lidi, kteří jednají velmi různě. Někdo jim vždycky něco dá, někdo prohodí pár slov, další jim zajde koupit něco k jídlu, někdo je pozve na kávu, jiný dokonce k sobě domů.

Bylo by asi naivní hledat řešení, které by platilo vždy pro všechny. Každá situace je něčím specifická a my máme vždy různá časová, lidská i finanční omezení.

Podle mého názoru je to, jak se díváme na žebřáckého člověka, důležitější, než jestli mu dáváme peníze, či nikoli. Vidíme ho jen jako na kasičku na peníze? Je to v našich očích parazit? Lidská bytost, která nedostala v životě šanci? Bratr? Úsměv nebo pohled mohou někdy změnit velmi mnoho.

Připomíná mi to jednu žebračku v Kalkatě, která mi z ramen vzala mou vestu a oblékla si ji. Začala jsem se smát – bylo to nakažlivé, a tak jsme se za chvíli smály spolu. Měla jsem k té vestičce trochu sentimentální vztah – byla mojí sestry, ta ji dala mamince a nakonec skončila u mě. Jsem ráda, že začala nový život v Kalkatě.

Církev nám ukazuje, že Ježíš upřednostňoval chudé. Rádi obdivujeme Matku Terezu, ale ona by možná byla raději, kdybychom ji poprosili, ať nás naučí vidět Krista v lidech, se kterými se setkáváme, jako tomu bylo u ní.

sestra Marie od Navštívení ■

(zkráceno, *Krásný žebřák*, KNA, 2011 – viz upoutávka na protější straně)

Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.

(Mt 25,40)

Čistota úmyslu

Foto: 5x P. Krzysztof Dedek

Stručně a jasně vysvětluje klíčové zásady pro šťastný a smysluplný život učitel Církve, patron moralistů a zpovědníků svatý Alfons Maria de Liguori ve svém *Návodu na dobrý život*, který v uplynulých 250 letech vyšel ve více než 600 vydáních po celém světě. Nyní je dostupný i v češtině – on-line i v papírové podobě.

V čem spočívá čistota úmyslu?

Čistota úmyslu spočívá v tom, abychom vše, co konáme, děláli se záměrem, abychom se líbili Bohu. Je to právě úmysl – dobrý nebo špatný –, který předchází naše konání a působí, že je to či ono v Božích očích dobré nebo špatné. Svatá Maria Magdalena de Pazzi říkala: „Pán Bůh odměňuje naše skutky v závislosti na stupni čistoty našeho úmyslu.“ Přejděme nyní k tomu, jak dosáhnout čistoty úmyslu.

Čistota úmyslu v duchovních činnostech

Je nutné, abychom ve všem, co konáme, hledali Boha, a ne sami sebe. Jestli totiž

budeme hledat jen svoje uspokojení, nebudeme moci očekávat od Boha žádnou odměnu. Týká se to zároveň každého duchovního díla. Mnoho kněží se vyčerpává a unavuje, když káží, zpovídají a konají jiné zbožné úkony – a protože v tom nehledají Boha, jen sami sebe – ztrácejí vše. Znamením toho, že jsme

něco udělali pro Boha, je to, že za to neočekáváme žádnou chválu a vděk od jiných lidí. Projevem čistoty úmyslu je rovněž to, že si neděláme starosti, když nedosáhneme dobra, které jsme očekávali. Dále to, že se těšíme dobrem, které jsme vykonali, stejně jako dobrem, které vykonali jiní. A když jsme vykonali nějaké dobro,

*Čistota
úmyslu bývá
nazývána
nebeskou
alchymií,
díky které se
železo přemění
na zlato.*

abychom se líbili Bohu, neděláme si starosti s tím, jak nepodlehnout domýšlivosti, když jsme za to chváleni. Stačí, když řekneme: „Bohu náleží za to čest a chvála.“ Nezanedbávejme nikdy dobré činnosti ve prospěch bližních s tím, že bychom se obávali prázdné chvály. Pán chce, aby chom konali dobro též pro jiné, aby je mohli užívat: *Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích* (Mt 5,16). Proto když konáte dobro, řiďte se nejdříve úmyslem, abyste se zalíbili Bohu, a potom abyste dali dobrý příklad bližnímu.

Úmysl v tělesných činnostech

Všechny tělesné činnosti, jako je práce, jídlo, spánek, slušná zábava a odpočinek, dělejme také s úmyslem, aby chom se líbili Bohu. Čistota úmyslu bývá nazývána nebeskou alchymií, kterou se železo přemění na zlato. Znamená to, že díky této

čistotě úmyslu se činnosti velmi prosté a obyčejné stávají činy lásky k Bohu. Svatá Maria Magdaléna de Pazzi říkala: „Kdo by konal vše s čistým úmyslem, šel by přímo do nebe.“ Jiný svatý poustevník, dříve než se dal do nějaké práce, pozvedl oči k nebi a chvíli se nehýbal. Když se ptali, co dělá, odpověděl: „Mírím na cíl, abych neminul.“

Dělejme to tak i my: dříve než cokoliv začneme, zamířme na cíl a řekneme: „Pane, konám to, abych se ti líbil.“

Svatý Alfons Maria de Liguori ■
(*Návod na dobrý život, A.M.I.M.S.,
Vranov nad Dyjí, 2011*)

*... dříve než se dal do nějaké práce,
pozvedl oči k nebi a chvíli se nehýbal.
Když se ptali, co dělá, odpověděl:
„Mírím na cíl, abych neminul.“*

Text knihy Alfonse Marii de Liguorih *Návod na dobrý život* najdete on-line na www.fatym.com.

Objednávka knihy (brožovaná, A6, s barevnou obálkou, 96 str., doporučený příspěvek na tisk 20Kč + poštovné) na www.amims.net, apostolat@fatym.com nebo pomocí objednávacího kuponu na této straně.

objednávkový kupon

Vaše adresa:

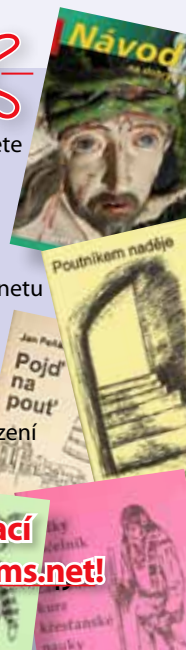
PSC:

Podpis:

Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk	kusů
sv. Alfons: <i>Návod na dobrý život</i> (popis viz str. 48–49; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)	
Brabcová: <i>Pojďte s námi</i> (tradiční pěší pout' na Velehrad od roku 2001; A5, 40 stran, 15 Kč)	
Peňáz: <i>Pout' do Říma od A do Z</i> (o pěší pouti ve Svatém roce; formát A5, 84 stran, 20 Kč)	
Peňáz: <i>Pojď na pout'</i> (pěšky – proč a jak?; formát A5, 72 stran, 17 Kč)	
Soukop: <i>Velký náčelník dává základní kurz křesťanské nauky</i> (formát A5, 60 stran, 15 Kč)	
Zerhau: <i>Krása a statečnost</i> (legenda o sv. Markétě; formát A5, 40 stran, 10 Kč)	
Zerhau: <i>Vyřídte sijónské dceři</i> (pro nemocné – prožívání týdne...; formát A5, 24 stran, 7 Kč)	
Řekli svatí a to platí I. a II. (2 x 777 citátů svatých a blahoslavených; formát A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč)	I. díl: II. díl:
Sedloň: <i>Poutníkem naděje</i> (myšlenky o naději; formát 21 x 12 cm, 40 stran, 10 Kč)	
Sedloň: <i>Doprovázení</i> (reflexe k duchovnímu vedení; formát 21 x 12 cm, 44 stran, 10 Kč)	

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu **A.M.I.M.S. Římskokatolický farní úřad 671 03 Vranov nad Dyjí 20** (je možné objednávat i na internetu www.amims.net nebo e-mailem na apostolat@fatym.com, či telefonicky 515 296 384). Knihy přijdou na vaši adresu s příloženou složenkou na uhrazení příspěvku na tisk a poštovné.

Asi 70 dalších publikací najdete na www.amims.net!

Zodpovědnost, nezištnost

Foto: Flickr, Rickydavid (CC BY-NC-ND 2.0)

a prosperita

Současná situace vede stále více lidí k zamyšlení nad širšími souvislostmi mezi morálností a prosperitou, sobectvím a úpadkem – a nad tím, co obsahuje takzvané sociální učení Církve.

Na počátku „druhé vlny krize“ k tomu na palubě letadla letícího do Španělska na světové setkání mládeže papež Benedikt XVI. řekl:

„V současné ekonomické krizi se potvrzuje to, co se již objevilo v předchozí velké krizi, totiž že etický rozměr není něčím

vně ekonomických problémů, ale vnitřním a základním rozměrem. Ekonomie nefunguje pouze tržní samoregulací, ale potřebuje morální rozum, aby fungovala pro člověka. Znovu vychází najevo to, co Jan Pavel II. řekl ve své první sociální encyklice – člověk musí být centrem ekonomiky, kterou nelze poměřovat maximálním ziskem, nýbrž dobrem každého člověka. Ekonomika v sobě musí zahr-

novat zodpovědnost za druhé a funguje dobře pouze tehdy, když druhé respektuje. A to v různých rozměrech: zodpovědnost za vlastní zemi a nejen za sebe; zodpovědnost za svět – země není izolovaná, i Evropa není izolovaná, ale je zodpovědná za celé lidstvo a musí vždy myslet na ekonomické problémy z tohoto hlediska zodpovědnosti také za ostatní části světa, za ty země, které trpí, hladoví, žízni a nemají budoucnost. Posléze – třetí rozměr této zodpovědnosti – je to zodpovědnost za budoucnost. Víme, že musíme chránit nejenom naši planetu, ale také fungování ekonomiky, aby sloužila všem.

Musíme mít na mysli, že zítřek je také dneškem. Jestliže dnešní mládež nenačází ve svém životě vyhlídky, i náš dnešek je mylný a „zlý“. Proto Církev ve své sociální nauce – nauce zodpovědnosti vůči Bohu – definuje tuto schopnost vzdát se maximálního zisku, nahlížet skutečnosti z náboženské a humanistické dimenze, tedy existovat jeden pro druhého. Takto lze otevřít cesty. Velký počet dobrovolníků, kteří po celém světě nepracují pro sebe, nýbrž pro druhé, a právě tím nacházejí smysl života, dokazuje, že tato výchova k velkým cílům, o níž Církev usiluje, je možná a zásadní pro naši budoucnost.“

Benedikt XVI. cestou do Madridu v letadle
18. 8. 2011 (připravil P. Jan Balík) ■

Ekonomika v sobě musí zahrnovat zodpovědnost za druhé a funguje dobře pouze tehdy, když druhé respektuje.

Foto: archiv SCSC

Kongregace Milosrdných sester svatého Kříže byla založena ve Švýcarsku v roce 1856 kapucínským knězem Theodosiem Florentinim a dnes již blahoslavenou sestrou Marií Terezií Schererovou. Kongregace náleží ke Třetímu řádu svatého Františka z Assisi a její hlavní charisma vyjadřuje motto zakladatele: „Potřeba doby je vůle Boží.“ Sestry, které původně začínaly jako učitelky, tak postupně přebírají různé úkoly a poslání, které vyžaduje daná doba. Dnes sestry působí v Evropě, v Africe, Severní i Jižní Americe a Asii v různých službách, které jsou v dané zemi potřebné – ve školách, nemocnicích, v pastoraci, i mezi vězni, bezdomovci atd. Každé působíště je originální, ale přes tuto odlišnost spojuje sestry láska k těm, ke kterým je Bůh posílá. V České republice působí sestry například v církevních školách v Odrách a v Kroměříži, v katechetické službě v Kolíně a Lukově, na poutním místě Svatý Hostýn, v nemocnici v Sedlčanech a v Praze, v pastoraci mezi nemocnými v Plzni a v Olomouci nebo mezi lidmi s duševním onemocněním v Kroměříži.

Kontakt: Česká provincie Kongregace Milosrdných sester svatého Kříže,
Koperníkova 1446/3, 767 01 Kroměříž
e-mail: sestry-scsc@klaster-km.cz

Milosrdné sestry svatého Kříže

Každodenní evangelizace pro...

Foto: archiv MŠJ

...každodenní katolíky

Evangelizace začíná až tehdy, když přijmeme Boží slovo do svého života. Potom můžeme hlásat Slovo ostatním prostřednictvím **služby i svědectví**. V každé situaci můžete sdílet příběh svého života s Ježíšem, a poté pozvat ostatní, aby prohloubili svůj vztah s Kristem skrze společenství Církve (srov. Pavel VI., *Evangelii Nuntiandi*). Vždy dosažitelným způsobem je každodenní evangelizace.

Co je a co není každodenní evangelizace

Každodenní evangelizace je úkolem každého křesťana. Na základě svého křtu jsme všichni povoláni sdílet naši víru. Křesťan, který neevangelizuje, je křesťanem v předčasném důchodu.

Každodenní evangelizace **není program, ale způsob života**. Koná se kdykoli, v jakémkoli místě, za každých okolností. Každodenní evangelizace směřuje ke všem lidem od aktivních katolíků

přes katolíky jen formální až po lidi zcela bez víry.

Náměty předložené v následujících bodech jsou jen začátek. Modlete se nad nimi, rozvíjejte je a dotvářejte. ▷

Foto: Flickr, Blue Square Thing (CC BY/NC-SA 2.0)

Foto: archiv MSI

Než začnete s evangelizací

- Bůh musí být opravdu středem vašeho života a tento váš život musí být utvářen Božím slovem.
- Denně se modlete. Často používejte „střelné modlitby“ – tj. kratičké myšlenky (jediná věta, např.: „Pane, smiluj se nad námi!“), kterými se obracíme k Bohu.
- Vytvořte malé křesťanské společenství.
- Účastněte se studia Bible nebo modlitební skupiny.
- Udržujte kontakt s lidmi, kteří povzbuzují váš růst ve víře.
- Čtěte katolické knihy a časopisy.
- Účastněte se akcí, rozhovorů nebo kurzů k prohloubení své víry.
- Přijímejte svátosti.
- Přemýšlejte o svědectví druhých.
- Modlete se růženec.

Evangelizace udržuje Ježíše v srdci a přináší ho do srdcí druhých.

Foto: sestra Georgia

Naše slova osvěcují, naše svědectví ukazuje.

Každodenní evangelizace v rodině

- Modlete se před jídlem a po jídle.
- Hrdě zobrazujte symboly své víry.
- Udržujte náboženský kalendář s výročími křtu, prvních svatých přijímání, data přijetí svátosti manželství atd.
- Vytvořte rodinné rituály založené na církevním roce.
- Oslavujte svátky svých patronů (křesťanů, biřmovacích...).
- Čtěte společně z Bible.

Každodenní evangelizace ve farnosti

- Seznamte se s lidmi kolem vás v kostele.
- Pozdravte (či přivítejte) vám neznámého návštěvníka bohoslužby.
- Zapojte se, třeba i jen v malém měřítku.
- Pravidelně si sedějte na jiná místa v kostele kvůli kontaktu s ostatními.
- Buďte ohleduplní při parkování.
- Vysvětlete průběh mše svaté předem těm, kteří nejsou obeznámeni s katolickou vírou (nestačí jen někoho „vzít do kostela“, když tomu, co se tam děje, nebude rozumět).
- Věnujte pohled nebo slovo nově pokřtěným nebo navraceným.
- Modlete se za své duchovní i za ostatní farníky.

Každodenní evangelizace na pracovišti

- Ve všech pracovních záležitostech buďte spravedliví a upřímní.
- Nabídněte modlitbu spolupracovníkům, kteří se vám svěřili se svými starostmi.
- Udržujte kontakt se spolupracovníky, kteří s vámi sdílejí křesťanskou víru.
- Mějte respekt ke svobodě druhých.
- Modlete se, než učiníte rozhodnutí.
- Zpřítomněte Krista ve svých slovech.

Každodenní evangelizace v různých situacích

- Odpovězte „Bohu díky“, když se s vámi někdo podělí o dobrou zprávu.
- Noste kříž nebo jiný symbol své víry.
- Podělte se o příběh o tom, jak Bůh působí ve vašem životě.
- Zeptejte se lidí, jestli se máte modlit za jejich přání a potřeby.

- Citlivě začněte diskuzi o víře nebo o Ježíšových slovech.
- Pomozte těm, kteří hledají, tak, že jim ukážete na Krista.
- Pozvěte do kostela ty, kteří nejsou ve společenství víry.
- Udělejte znamení kříže i tehdy, když jíte na veřejnosti.
- Přistupujte ke každému s úctou.
- Rozdělte se o úsměv.
- Hovořte se sousedy o své farnosti.
- Zanechte náboženské materiály na nečekaných místech.

Každodenní evangelizace těch, kteří se potýkají s problémy

- Poskytněte dlouhodobou podporu.
- Podle potřeby předejte hmotnou, nebo i jinou pomoc.
- Modlete se za jejich potřeby.
- Hledejte služby, které mohou vyřešit jejich potřeby.

Každodenní evangelizace prostřednictvím svátečních dnů

- Slavte svátky během liturgického roku Církve.
- Přijměte novoroční předsevzetí evangelizovat.
- Přidejte se ke koledě Tří králů (či k Tříkrálové charitní sbírce).
- Na Hromnice dejte svíčku do okna.
- Na Popelčnický středu přijměte znamení popela a noste ho hrdě.
- O Velikonocích dejte větší důraz na liturgii než na lidové zvyky.
- Zorganizujte májové pobožnosti u místních kapliček (v říjnu u nich zorganizujte růžencové pobožnosti).
- Připojte se k procesii na Boží Tělo.
- V adventu pořídte adventní věnec.
- Použijte křesťanské motivy na vánočních přáních.

A mnoho dalšího...

Je ještě mnoho dalšího, co můžete udělat pro hlásání evangelia. Pozvěte Krista i do dalších dnů: Na svatého Valentýna oslavujte Boží lásku k vám tím, že

Křesťan, který neevangelizuje, je křesťan v předčasném duchodu.

Foto: Flickr, jeremywilbur (CC BY-NC-ND 2.0)

Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje.

ji budete sdílet s ostatními. Na narozeniny, ale třeba i o státních svátcích vzdávejte díky Bohu. Možná znáte rčení: Kdo chce, hledá způsob, kdo nechce, hledá výmluvu...

Pokud vás zajímají další praktické rady jak hlásat evangelium, toužíte po systematické formaci nebo se chcete připo-

jit ke konkrétní evangelizační službě, můžete hledat například na stránkách www.evangelizace.cz.

Martin Rosenbaum ■
volně sestaveno z materiálů CASE
(www.caseresources.com)

Foto: Flickr, sktopyon (CC BY 2.0)

Co je potřebné „k tomu, aby byla naše budoucnost taková, jakou bychom si ji mít přáli, a aby byla budoucností, která bude kontinuitou s minulostí, a nikoli jejím opuštěním“? Nad tím uvažoval v loňském roce ve Staré Boleslavi prezident České republiky Václav Klaus při příležitosti oslav svatého Václava a Dne české státnosti. Při četbě úryvků z jeho zamyšlení se nám mohou vybavít slova Pána Ježíše: „... kdo není proti vám, je s vámi.“ (Lk 9,50)

Společně chránit přirozené hodnoty

Foto: Vojtěch Podstavek

Nemlčet, ale společně a nahlas mluvit

Řada tendencí, prosazujících se v dnešním světě a v různé míře i u nás, mne znepokojuje a domnívám se, že znepoko-

juje i mnohé z vás. Přesvědčila mě o tom i slova pana arcibiskupa Graubnera (pozn. redakce: viz článek v příštím čísle časopisu *Milujte se!*). Stále více se utvrzuji v přesvědčení, že k nim nesmíme mlčet

a že se s nimi nesmíme smířovat. Bylo by dobře, kdybychom o nebezpečí, které z nich plyne, uměli mluvit nahlas a společně.

(...) Domnívám se, že nás obdobným způsobem trápí stále rychleji se rozpadající hodnotový systém, který ještě donedávna charakterizoval, a vlastně i definoval naši civilizaci, náš civilizační okruh, svět, který nazýváme Západem, naši Evropu, ke které patříme a vždy jsme patřili. Při pohledu kolem sebe vidíme, že pokrokáři všeho druhu vedou soustavný a stále nezakrytější útok na naše tradiční společenské hodnoty a ctnosti. Vlastenectví je vydáváno za šovinismus. Demokratický stát za překonanou instituci, která má být obětována ve prospěch nadstátních seskupení, která nikdy nemohou získat demokratickou legitimitu. Přirozeně strukturovaná národní společenství se svými hlubokými tradicemi, duchovními a kulturními hodnotami, vycházejícími ze staletých zkušeností a z životů mnoha předchozích generací, jsou erodována politickým tlakem na přijetí multikulturalismu jako oficiálně naordinované ideologie. Vše přirozené, a proto dosud většinově spontánně přijímané, je vydáváno za překonané a málo zajímavé. Vše tradiční a konzervativní je vydáváno za zastaralé a nemoderní, je zesměšňováno a vylučováno ze společenského dialogu.

Vše přirozené, a proto dosud většinově spontánně přijímané, je vydáváno za překonané a málo zajímavé.

Foto: sestra Gregorie

**... vedou
soustavný a stále
nezakrytější útok
na naše tradiční
společenské
hodnoty a ctnosti.**

**Rodina: vztah muže a ženy
a výchova nových generací**

Tradiční rodina, základní jednotka každého dalšího celku lidského uspořádání, odvěké prostředí pro vztah muže a ženy, pro výchovu nových generací, ale i pro samozřejmou mezigenerační pomoc a solidaritu, je vystavována stále ostřejším útokům módních postojů, které pro vybrané skupiny velmi nevybíravými způsoby vyžadují nejrůznější, v minulosti nikdy neexistující privilegia.

Zodpovědný život

Přijetí života jako nepřetržitého úsilí o hledání jeho smyslu, pocit vlastní odpovědnosti za sebe a jiné a radování se z každého sebemenšího zdaru v tomto úsilí jsou vystřídávány nárokem absolutního a z vnějšku zaručeného štěstí. Faleš sociálního státu nezaslouženého blahobytu ničí vše tvůrčí a individuální a otupuje talenty, aktivitu a pracovitost, neboť ta se přestává vyplácet. Při setkáních s představiteli Církve se často shodujeme v tom, že je tento trend mimořádně nebezpečný a že je nezbytné se mu aktivně postavit.

Prague Pride 2011

Foto: Flickr, ZÁ de (CC BY-NC-ND 2.0)

**Církev ať je jasnou oporou
při hledání hodnot**

(...) Církev by měla svou významnou autoritu v nezanedbatelné části celé naší veřejnosti uplatňovat více a hlasitěji i v debatě celospolečenské. Snad je mi dobře rozuměno. Nehoruji pro účast Církve v každodenních politických pŕtčkách, ale přimlouvám se za jasná a zřetelná ano-ano, ne-ne ve veřejných střetech o hodnoty a občanské ctnosti, které jsou ohrožovány falešnými proroky takzvaného pokroku a modernismu. Říkat to nahlas je nezbytné. Víím, že tak mnozí činí. Víím, že je Benedikt XVI. za mnohé své tolik potřebné konzervativní postoje terčem nevybíravých útoků. Doba, kterou žijeme, však má tolik nebezpečných rysů,

že nechat ve veřejném prostoru dominovat jen oportunistické modernisty se nakonec vymstí všem. Jsme v době, kdy je nutno riskovat i nepochopení, kdy je nutno vystavit se daleko více než dříve nepříjemným střetům, jakkoli se zdá, že v nich má druhá strana momentálně převahu, zejména mediální.

**Těch, co nechtějí
mlčet, přibývá...**

Sám za sebe se z pozice prezidenta republiky snažím na tyto jevy soustavně upozorňovat, bojovat s nimi, nepřecházet je mlčením. Jsem navíc přesvědčen, že počet těch, kteří se již nechtějí smířovat s neustálou defenzívou a ustupováním, u nás i ve světě roste...

Václav Klaus ■

(ve Staré Boleslavi 28. září 2011
– zkráceno, titulky a perex redakce)

Foto: Anton Fric

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

V hlubinách svědomí odkrývá člověk zákon, který si sám neukládá, ale který musí poslouchat. Jeho hlas ho stále vybízí, aby miloval a konal dobro a vyhýbal se zlu, a když je třeba, promlouvá k sluchu jeho srdce... Neboť člověk má ve svém srdci zákon vepsaný Bohem...

Naslouchá-li moudrý člověk mravnímu svědomí, může slyšet Boha.

Srov. *Katechismus katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2001.*

Na koloběžce do Madridu

Foto: 3x archiv autora

za Svatým otcem Benediktem XVI.

Do Madridu jsem z České republiky dojel na koloběžce. Pout' trvala 28 dní a absolvoval jsem při ní 2882 kilometrů.

Původně jsem chtěl jít ze svého bydliště Zlína pěšky. Cesta by trvala čtvrt roku, a to bylo z časových důvodů nereálné. Koloběžka se ukázala jako rychlejší varianta. Není to jízda jako na kole, ale na půl chůze i jízda. Koloběžka dovoluje umístit nosič zavazadel pouze na přední kolo, tak jsem vzal jen náhradní oblečení, karimatku, spacák, žďárák (nepromokavý potah na spacák, používaný zejména pro zimní bivakování – pozn. red.), hygienické potřeby, láhev na vodu a brašnu na fotoaparát a mapy. Na počátku cesty jsem si stanovil limit ujet denně 90 kilometrů jako minimum, abych přijel do Madridu včas. Hlavní roli při mé pouti nehrála síla a vytrvalost, ale vztah k Bohu a důvěra v Něj. To byl celý hlavní účel cesty. Bez

této důvěry by žádná technika, vybavení a síla nebyla nic platná.

Úmysly

Vydat se na pout' jsem se rozhodl proto, že jsem cítil, že můj život není ideálně naplněn. Potřeboval jsem posílit víru a lépe pochopit smysl života. Navíc jsem chtěl své putování obětovat na určité úmysly. Většinu cesty jsem absolvoval po Svatojakubské cestě, která vede do Santiaga de Compostela. Pěší etapy měří 20 až 30 kilometrů na jeden den. Každou jednu etapu jsem obětoval za konkrétní osobu, rodinu, společenství. Denně jsem absolvoval 90 kilometrů, a tedy tři úmysly – za ně jsem se modlil růženec a obětoval svou námahu.

Jistota uprostřed nejistot

Cesta byla náročná, nikdy jsem nevěděl, kde budu spát, co budu jíst. Zažil jsem žízeň, hlad, zimu, déšť, vedro, vyčerpání i bolest. Nevěděl jsem, co mě čeká za nej-

bližší zatáčkou. Díky tomu, že jsem byl na pouti sám, jsem se učil rozmlouvat s Bohem, prosit Ho i děkovat za každý den, okamžik, kilometr, metr na pouti a Bůh pomáhal. Prosil jsem, aby mi dal sílu, víru a správný směr jak na pouti, tak v životě. Když jsem nevěděl kudy dál, vždy mi seslal někoho do cesty, sílu mi dával každý okamžik a ve víře mě posilnil díky zázrakům, které učinil. Když jsem byl promoklý a hladový, naskytl se nocleh i jídlo

Lidé se mě ptali, kde mám na koloběžce motor. Já se usmál, ukázal nahoru a pak na růženec.

a možnost osprchovat se. Bůh mi dal takovou sílu, že jsem si dovolil sjet z trasy a zajet 200 kilometrů do Taizé, kde jsem byl před deseti lety. Tenkrát jsem se setkal s bratrem Rogerem, který mě pozval na oslavu svých 86. narozenin. Nyní jsem mohl pokleknout u jeho hrobu a modlit se za něj. Byl jsem naplněn radostí. Cítil jsem tu sílu Pána, kterou mě obdařil, když jsem dokázal cestou do Taizé ujet a ujít v jeden den 164 kilometrů.

Poslední večer ve Francii jsem nevěděl, kudy povede následující den má poutní cesta po Španělsku. Neměl jsem mapu, pomodlil jsem se, poprosil a hned za první zatáčkou nalezl v příkopě autoatlas Evropy. Někdy jsem se rozhodoval, zda se začnu modlit až na vrchu kopce, nebo až bude stín pod stromem u cesty. Ale pak jsem si řekl: „Co když mě třeba srazí auto, a já už se nepomodlím?“ A s modlitbou jsem začal hned.

Můj „motor“

Cestou se mě lidé často ptali, kde mám na koloběžce motor. Já se usmál, ukázal nahoru a pak na růženec. V průběhu poutě jsem objevil opravdovou krásu a sílu modlitby růžence, kterou všem doporučuji.

Někdy slyším ekonomy diskutovat o nejlepších investicích. Já jsem poznal, že tou nejlepší investicí je modlitba, víra v Boha, u kterého je návratnost zaručená a několikanásobně větší, než žádáme.

Madrid – dvoumilionové společenství víry

Do Madridu jsem přijel večer v den zahájení setkání mládeže 16. srpna 2011. Spal jsem venku u českého národního centra a ráno po probuzení viděl všude okolo

plno lidí. Uvědomil jsem si, že už nikam dál nemusím cestovat a opravdu jsem v Madridu. Zajištěná snídaně byla pro mě nezvyk, v průběhu celé poutě jsem kupoval k jídlu jen malé množství chleba a müsli, na pití pouze vodu.

Vidět tolik mladých lidí, kteří přijeli na pozvání Svatého otce, je úžasné. Po tolika dnech, kdy jsem byl sám na cestě, je velkou změnou vidět davy lidí v ulicích. Také je to pouť, ale jiná. Vidět tolik mladých věřících lidí na jednom místě je zázrak, to není samo sebou.

Spoléhat se jen na sebe, peníze, lidské síly, to je špatné, to nestačí, je to málo, ale s Bohem se dějí neskutečně krásné věci.

Deo gratias!

Na konci poutě bych chtěl Bohu poděkovat za to, že mi dal vůbec samotnou myšlenku vydat se na tuto náročnou, krásnou pouť, správné rozhodnutí k cestě. Rozhodnout se je těžké, ale On mně jasně řekl: „Ano, běž, já ti dám sílu.“ Děkuji za celý průběh poutě, že mi Maria, Ježíš, Duch Svatý, anděl strážný pomáhali a dovedli mě až do Madridu. Díky nim jsem za celou dobu putování ani na okamžik nepocítil samotu. Věřím, že mě budou doprovázet dál životem a společně zvládneme krásné i náročné chvíle.

Spoléhat se jen na sebe, peníze, lidské síly, to je špatné, to nestačí, je to málo, ale s Bohem se dějí neskutečně krásné věci. Důležitá je víra, důvěra, trpělivost a vytrvalost.

Zdeněk Sigmund (zkráceno) ■

Děvčátko a Náman ze Sýrie

ZKOUŠÍŠ TAKÉ
NASLOUCHAT BIBLI
– BOŽÍMU SLOVU
A ROZJÍMAT NAD NÍM?
HLEDAT SOUVISLOST
SE SVÝM ŽIVOTEM,
S DNEŠKEM...?

I dnes se může stát, že bezelstná a čistá víra dítěte ovlivní dospělého. Už pohled na dar narozeného dítěte může být pro lidi bez víry podnětem: Komu mám za takový dar poděkovat? A později, když dítě samo objevuje Boha a jeho lásku a před svým prvním svatým přijímáním počítá s naprostou samozřejmostí, že rodiče půjdou s ním, mohou se náhle sblížit s Bohem i ti, kdo mu dlouho byli vzdáleni a odcizeni. „Z úst dětí a nemluvnat sis připravil slávu“ (Žl 8,3). Mít dětské srdce a uchovat si je, to je nikdy nekončící úkol i pro dospělé, které omezuje vlastní sklon k sebevědomí a bohorovné, pyšné soběstačnosti.

biskup Josef Hrdlička ■
(*Silná jako smrt je láska.*
Karmelitánské nakladatelství, 2008.)

*I dnes se může
stát, že bezelstná
a čistá víra dítěte
ovlivní dospělého...*

*... mohou se náhle
sblížit s Bohem i ti,
kdo mu dlouho byli
vzdáleni a odcizeni.*

V době proroka Elizea se stalo, že na dvoře syrského krále onemocněl jeho udatný vojevůdce Náman malomocenstvím. Jeho vojenská síla a chrabrost v takové situaci nejsou nic platné. Tato nemoc vede ke smrti. Ve své beznaději se náhle dověděl, že jedno děvčátko, zajaté v Izraeli, které sloužilo u jeho ženy, řeklo tuto větu: „Kéž by byl můj pán u proroka v Samaří, ten by ho zbavil jeho malomocenství“ (2 Král 5,3). Z Písma svatého se nedozvíme, jak se to děvčátko jmenovalo, ani kolik mělo roků. Jisté však je, že její svědectví, dětsky upřímné, stručné a jasně vyslovené, připravilo zázrak. Vzali je vážně i mocní tohoto světa. I děti se mohou stát

podivuhodnými nástroji Boží vůle. Tato reakce způsobila, že se dá do pohybu velký průvod směřující s nemocným Námanem k prorokovi, že králové jednají mezi sebou a nakonec se splní to, co s prockou jasnozřivostí vyslovilo malé děvčátko: Náman byl uzdraven poté, co splnil prorokův příkaz.

Foto: P. Krzysztof Dedek

Richard Joseph King: Elizeus (vitráž)

Foto: The British Province of Carmelite Friars

Náman, velitel vojska aramejského krále, byl u svého pána vlivným mužem a váženým po vítězství, které Hospodin popřál skrze něj Aramejcům, ale byl malomocný. Když jednou Aramejci vyšli v houfch k nájezdu, zajali z izraelské země malou dívku, která se stala služkou Námanovy ženy. Řekla své paní: „Kéž by byl můj pán u proroka v Samaří, ten by ho zbavil jeho malomocenství.“ Náman to šel oznámit svému pánu: „Tak a tak mluvila dívka z izraelské země.“ Aramejský král řekl: „Nuže, jdi tam, pošlu dopis izraelskému králi.“ Náman šel a vzal s sebou deset talentů stříbra, šest tisíc šiklů zlata a desatero svátečních šatů a přinesl izraelskému králi dopis tohoto znění: „Zároveň s tímto dopisem posílám k tobě svého služebníka Námana, abys ho zbavil malomocenství.“ Když izraelský král dopis přečetl, roztrhl svůj šat a zvolal: „Copak jsem Bůh, abych rozhodoval o životě a smrti, že ke mně posílá člověka, abych ho zbavil malomocenství? Je zřejmé, sami to vidíte, že hledá proti mně záminku!“

Když se Elizeus dozvěděl, že si izraelský král roztrhl šat, poslal k němu vzkaz: „Proč sis roztrhl šat? Ať přijde ke mně a pozná, že je v Izraeli prorok.“ Náman tedy přijel se svým spřežením a vozem a zastavil u dveří Elizeova domu. Elizeus poslal k němu posla se vzkazem: „Jdi se umýt sedmkrát v Jordáně a tvé tělo se obnoví; jdi a budeš čistý!“ Náman se rozhněval a odcházel se slovy: „Řekl jsem si: Jistě mi vyjde vstříc a osobně předem mnou bude vzývat jméno Hospodina, svého Boha, vztáhne ruku k nemocnému místu a zbaví mě malomocenství. Copak nejsou lepší Abana a Praparar, řeky damašské, než všechny

vody izraelské? Nemohl bych se umýt v nich, abych byl čistý?“ Obrátil se s hněvem a odcházel. Tu přistoupili jeho služebníci a domlouvali mu: „Otče, kdyby ti prorok nařídil něco nesnadného, neudělal bys to? Tím spíše, když ti řekl: Umyj se a budeš čistý!“ Sestoupil tedy a ponořil se do Jordánu sedmkrát podle nařízení Božího muže a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý.

Náman se vrátil k Božímu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: „Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli.“

ze starozákonní Druhé knihy královské
(2 Král 5,1–15)

Foto: Flickr, LivingOS (CC BY-SA 2.0)

Dovedu být vděčný:

- za manžela, který noc co noc pokrčí příkrývky, protože není venku s někým jiným;
- za daně, které musím pořád platit, protože to znamená, že mám stále zaměstnání;
- za nepořádek, který musím uklízet po oslavě, protože to znamená, že jsem obklopený přáteli;
- za šaty, které jsou mi trochu těsné, protože to znamená, že mám dostatek jídla;
- za trávník, který je třeba kosit, okna, která je třeba umývat, a okapy, které je třeba opravovat, protože to znamená, že bydlím ve svém domě;
- za všechny stížnosti, které poslouchám na vládu ze všech stran, protože to znamená, že máme svobodu projevu;
- za volné parkovací místo, ke kterému musím jít až na konec, protože to znamená, že mohu chodit a patřím k těm, kteří mají auto;
- za kopy prádla na žehlení, protože to znamená, že máme co nosit;
- za únavu a bolavé svaly na konci dne, protože to znamená, že jsem byl schopný pracovat;
- za otravný budík, který musím ráno vypnout, protože to znamená, že jsem ještě naživu;
- za to množství e-mailů, protože to znamená, že mám přátele, kteří na mne myslí...

Přeji vám vděčný, a proto krásný den!

neznámý autor na internetu ■

Vděčnost

Jsem vděčný? Umím vidět důvody k radosti? Napadlo mě, že spousta důvodů k radosti může být i tam, kde věci beru jako samozřejmost, – a dokonce i tam, kde bych je vůbec nehledal?

Poznámka redakce: Chápu také, jakým darem je modlitba? Nejen ta prosebná, ve které si vyprošuji Boží obdarování, ale i modlitba chval a díky. Pomáhá mi totiž postřehnout, jak jsem bohatě v každém okamžiku obdarován. Pomáhá mi mít důvod k radosti na každém kroku...

Když se zlé stane dobrým

Foto: Flickr, lism. (CC BY-NC 2.0)

Chtěla jsem být „in“

Byla jsem tichým, nevýrazným a samotářským dítětem, které trpělo šikanou. Nikdy jsem si na ni nestěžovala. Když mi bylo čtrnáct, rozhodla jsem se pro změnu. Začala jsem psát tiskacím písmem, plivala jsem při chůzi po ulici, chodila jsem s punkery na pivo a konečně jsem byla „in“. Ty, kteří mě dříve mlátili, jsem nyní urážela a ponižovala. Jak sladká byla doba v deváté třídě základní školy – vrchol „slávy“... – ale věděla jsem, že to nejsem já.

Můj křest

O prázdninách jsem si začala uvědomovat, že přechod na střední školu do nového kolektivu mi dává šanci na změnu. Začala jsem hledat sama sebe a našla jsem Boha. Začala jsem se připravovat velice intenzivně k přijetí svátosti křtu. Navštěvovala jsem řeholní sestry a byla u nich každou chvíli, když to bylo možné. Cítila jsem se s nimi doma. Rodiče mi ve strachu, že budu chtít vstoupit do kláštera, začali klást překážky. Ze školy prvním autobusem domů, prohledávání osobních věcí, otálení se souhlasem ke křtu...

Bylo třeba mnoho Božích milostí k tomu, abych týden po svých 16. narozeninách byla nově oblečena a přijala Pána Ježíše do celého svého bytí. Rodiče však kladli překážky dál, a tak můj křesťanský život postrádal přijímání svátostí.

Začalo to fotkami, krátké videosnímky, erotické chaty, a skončilo to prostitucí.

Život na staveništi

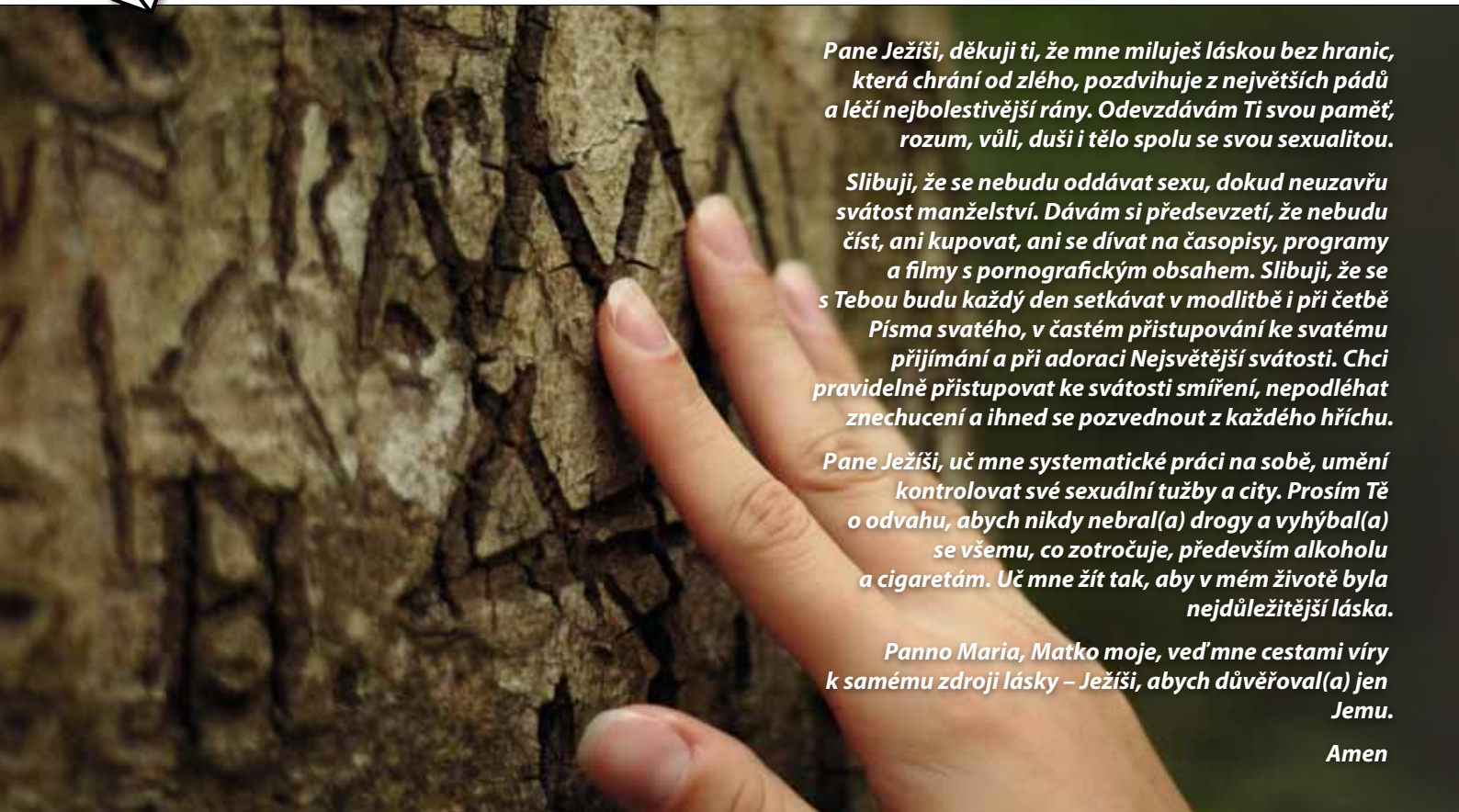
Nedůvěra k rodičům a jejich manželská krize vyústila v touhu co nejdříve se osamostatnit. Asi 14 dní po maturitě jsem odešla z domu. Bydlela jsem v nehostinných podmínkách – staveniště bez oken a dveří, bez možnosti vykoupat se v teplé vodě, vyprat si prádlo. K hygieně mi sloužil

malý potok. Půl roku jsem byla bez práce a neměla jsem peníze ani na pořádné jídlo. Zdálo se mi, že se vyplatí lhát a krást (třeba uvádět v samoobsluze, že mám o jeden rohlík míň...). Muž, se kterým jsem tam žila, mi zakazoval návštěvu u rodičů, bil mě a v opilosti znásilňoval. Začala jsem také pít alkohol, kouřila marihuanu. ▷

... zakazoval mi návštěvu u rodičů, bil mě a v opilosti znásilňoval.

Foto: Flickr, Oneras (CC BY-SA 2.0)

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu čist, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.

Amen

Foto: Flickr, Brother O'Mara (CC BY-NC-ND 2.0)

Jizvy po ranách zůstaly, ale důležitější jsou životní zkušenosti, které nevyblednou.

Našla jsem si práci – minimální mzda pokryla náklady na lepší stravu, nemusela jsem už v samoobsluze lhát a krást. Strach z muže, který se má zase vrátit opilý, mě dohnal k pokusu o sebevraždu. Spolykala jsem nějaké jeho léky...

V sexbyznysu

Když jsem se probudila ze spánku, uvědomila jsem si, že život je nejcennější Boží dar a že bych měla žít jinak. Vrátila jsem se k rodičům, kteří mě s láskou a bez výčitek přijali. Měla jsem velký problém sehnat zaměstnání, a tak jsem se opět sbalila a odjela – tentokrát do Prahy. Tam se důvěřivá a pyšná holka jako já lehce zamotá do sexbyznysu. Začalo to fotkami, krátké videosnímky, erotické chaty... a skončilo to prostitutí. Ani v tom mě Bůh nenechal se utopit. Po třech měsících jsem si našetřila nějaké peníze, sehnala si podnájem a svému pasákovi utekla. Neobešlo se to bez výhrůžek, ale s pomocí Boží jsem je překonala.

Láska, magie a hledání

Našla jsem si práci v kanceláři, poznala milého chlapce, který mě miloval a jednal se mnou jako s bohyní. Jeho koníčkem byla bílá magie a východní náboženství. Také v tom jsem si omočila duši. Přišla velká chvíle hledání. Hádala jsem se s Bohem. Nevěděla jsem, co po mě chce. Došla jsem k závěru, že v Praze pro mě budoucnost není. A tak jsem se s pokorou vrátila po třech letech domů k rodičům. S tím klukem jsme se po čase také rozešli. Já nechtěla zpět do Prahy a on nechtěl z Prahy.

Jizvy, zkušenosti a vděčnost

Zažila jsem dešť milostí, když jsem byla přivítána zpět ve své farnosti a našla práci u těžce mentálně postižených lidí. Ti mě naučili odpouštět, radovat se, milovat, žít. Seznámila jsem se s nynějším manželem, který mi pomohl, abych se vrátila ke svátostnému životu. Máme dvě malé děti a v plánu jsou ještě další – dá-li Pán...

Všechny poklesky jsem přijala jako překonané zkoušky. Jizvy po ranách zůstaly, ale důležitější jsou životní zkušenosti, které nevyblednou. Díky všemu, co jsem prožila, jsem dnes méně sobecká, umím více naslouchat srdcem, mám pochopení pro člověka (snad mohu říci pro každého), nebojím se bojovat proti zlu a mám odvahu postavit se za nej-

slabší... Vztah s rodiči se urovnal, i když nemají dar víry, mají radost, že víra mě tolik změnila...

Mám ráda podobnosti o vinném kmeni a ratolestech (Jan 15,1–11). Otče, ořežávej mě jako vinař ratolest, abych nesla stále více ovoce.

Eva ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Kristus nezemřel pouze za predestinované, ani pouze za věřící, nýbrž za všechny lidi bez výjimky. ^[Sent. fidei prox.]

Bůh chcespásuvšechlidí přeskutečnost dědičného hříchu a pádu do hříchu. ^[Sent. fidei prox.]

Bůh dává všem spravedlivým dostatečnou milost k zachování Božích příkazů. ^[De fide]

Bůh dává všem věřícím hříšníkům dostatečnou milost k obrácení. ^[Sent. comm.]

Bůh dává všem, kteří nevěří bez vlastní viny, dostatečnou milost k obrácení. ^[Sent. cert.]

Srov. Dogmatika,
Matice cyrilometodějská, Olomouc, 1994.

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Každodenní program

Když někdo vstoupí do Společenství čistých srdcí (SČS), dává tím najevo, že se chce snažit o růst k ideálu čistého srdce. Samozřejmě, že se o růst k tomuto ideálu má snažit každý křesťan, nejenom ten, kdo patří do SČS. Ale ten, kdo do SČS vstoupí, si to bere nějak víc za své. A to natolik, že se pro něj tento záměr stává jakýmsi pojmenovaným životním úkolem – růst k ideálu čistého srdce.

Je dobře připomenout, že vstupem do SČS vše pouze začíná. Členové SČS

nejsou ti, kdo už jsou dokonalí a ideálně čistí – oni na tom chtějí pracovat a vědomě v tom růst. O ideál čistého srdce se může snažit kluk, holka, manžel, manželka, ale i stařeček se stařenkou. Samozřejmě, že každé životní období s sebou nese něco trochu jiného, jsou zde jiné priority, na kterých se bude pracovat. Vždy je však zároveň i mnohé podobné.

Vše začíná čistotou myšlenek, představ a úmyslů. Vědomě upřednostňování pohledu lásky se může stát trvalou radostnou každodenní spoluprací s Kristem v nás. Máme vytvářet prostor Kristu v našem srdci a On nám pak o to víc pomůže. Snaha o růst k ideálu čistého srdce se tak může stát stálým každodenním dobrodružstvím.

Je dobré hned po probuzení poprosit Pána, aby byl Pánem také mého srdce. Ono to totiž nepřijde samo. O čistotu srdce je třeba usilovat a bojovat. Během

dne, a zvláště při jednotlivých rozhodováních je dobré obnovit předsevzetí: Chci růst k ideálu čistého srdce. Večer je pak samozřejmě příležitostí poděkovat Pánu Bohu za všechny milosti, kterými přispěl v naší snaze, a také zpytovat svědomí a odprosit za promeškané šance.

Je o co bojovat a na čem pracovat

Chci povzbudit jak členy SČS, tak všechny ostatní, aby intenzivně pracovali na růstu k ideálu čistého srdce. Je o co bojovat i na čem pracovat. Vždyť právě k tomuto tématu se dá vztáhnout i výrok Pána Ježíše, který jsem dlouho nechápal: Násilníci uchvacují Boží království (Mt 11,12). A správně náš jáhen František Řezníček k této tematice říká: „Nedělejme nic a nebude nic.“

P. Marek Dunda ■

Je dobře připomenout, že vstupem do SČS vše pouze začíná.

Foto: Anežka Havlíčková

ABC Kruciaty lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

<http://velehrad.tv-mis.cz/>

Každý rok na konci srpna putují stovky poutníků z Vranova nad Dyjí...

Když jsi přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šir to dál!

<http://www.tv-mis.cz/titul.php?id=221>

...a dalších míst na Velehrad. Přijďte se i vy!

<http://www.tv-mis.cz/titul.php?id=602>

Pouť to znamená asi 36 km denně – celkem asi 160 km. Pěšky...

<http://www.tv-mis.cz/titul.php?id=108>

...v horku, v dešti – ale v dobrém kolektivu, který vás podrží!

<http://www.tv-mis.cz/titul.php?id=66>

Podívejte se na zábavně pojaté dokumenty na www.TV-MIS.cz.

<http://www.tv-mis.cz/titul.php?id=425>

A pojďte s námi!

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se

Foto na této straně: TV-MIS.cz